

КУЛЬТУРА

К*Ж

щоп'ятниці

всеукраїнський тижневик 4 липня

і життя

Бранець пам'яті Микола ШАКІН

стор. 7

І знову «Дама з камеліями»

стор. 10

Кримське золото повернеться

стор. 4

Майже 50 фестивалів. За три дні. В одному місті!

стор. 8-9

наголос

■ ВИСТАВКА ПРОДОВЖЕНА ЧЕРЕЗ ВИСОКУ ЦІКАВІСТЬ ДО УКРАЇНИ

Ключовим пріоритетом міжнародної роботи Міністерства культури України є популяризація нашого культурного надбання. Не дивно, що представлення музейних експонатів у рамках виставки «Крим – золотий острів у Чорному морі» у Рейнському крайовому музеї Бонна (Німеччина) 03.07.2013–19.01.2014, а згодом в Музеї Алларда Пірсона – археологічному музеї Амстердамського університету (Нідерланди) було підтримано і схвалено міністерством.

Експозиція об'єднала предмети Музейного фонду України з колекцій Кримської республіканської установи «Центральний музей Тавриди», КРУ «Керченський історико-культурний заповідник», Національного заповідника «Херсонес Таврійський», КРУ «Бахчисарайський історико-культурний заповідник», а найцінніші – з Національного музею історії України. Основна частина матеріалів з кримських музеїв, представлених на виставці, була отримана під час археологічних досліджень на території України в 2000-х роках.

Серед європейського загалу українська виставка викликала неабияку зацікавленість, привабила велику кількість відвідувачів до Музею Алларда Пірсона і, в свою чергу, означений музей звернувся з проханням подовжити термін заходу до кінця серпня цього року. Справді, до «славновісного „прозорого“ референдуму» це подовження не викликало жодних заперечень.

Це фактичний стан справ.

На цьому тлі провокаційні заяви урядовців Російської Федерації щодо відчуження українського національного багатства є ще одним доказом зазіхань східного сусіда на наше культурне надбання.

Питання експонування є виключно взаєминами української сторони, а точніше – Міністерства культури України як органу, що опікується Музейним фондом України, Національним музеєм історії України як установою, що опікується оперативним управлінням предметами фонду, та Міністерством закордонних справ Королівства Нідерланди і Музеєм Алларда Пірсона як тимчасовим зберігачем колекції.

Надумані закиди, які, на жаль, поширюються в інформаційному просторі недобросовісними медіа, викликають обурення не тільки в урядових і дипломатичних колах, але й у громадськості загалом.

З абсолютною відповідальністю заявляю, що дезінформаційний тиск, який чинить російська сторона на голландську та українську громадськість, є черговим проявом агресивних дій проти української державності, а методи вчинених дій повністю відповідають нинішній ідеології Росії.

Нагадую, що Королівство Нідерланди офіційно не визнає результатів так званого «референдуму» в Автономній Республіці Крим 16.03.2014, вважаючи його нелегітимним та незаконним. Така позиція узгоджена країнами-членами ЄС у Висновках Європейської Ради від 17.03.2014 та, зокрема, відображена в заяві міністра закордонних справ Нідерландів від 17.03.2014.

Міністр культури України
Євген НИЩУК

РІЧНИЦЯ КОНСТИТУЦІЇ

У суботу, 28 червня, разом із Президентом України Петром Порошенком, представниками Верховної Ради України та КМДА, члени Кабінету Міністрів України взяли участь у церемонії відзначення 18-ї річниці прийняття Конституції України.

Офіційні заходи відбулися біля пам'ятника автору Конституції 1710 року – українського гетьмана Пилипа Орлика.

«Сучасна українська Конституція була ухвалена 28 червня 1996 року. Але насправді, ще за часів козащини, гетьман Війська Запорозького Пилип Орлик підписав договір зі старшиною та козацтвом війська. Саме він і став першим праобразом Конституції. Ті 16 статей, що мають кілька століть історії дають нам можливість усвідомити – Україна має давні традиції творення демократичного суспільства, – сказав міністр культури України Євген Нищук. – А можливість вшанувати на високому рівні свою Конституцію і людей, які доклали рук до її творення – підтверджує, що ми рухаємось до цінностей, які сповідує цивілізований світ. А надто нині – у час, коли відбулося підписання економічної частини угоди про євроінтеграцію, Україна демонструє – ми обрали шлях на те, щоб бути повноцінними членами європейської родини».

ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНО-ЯПОНСЬКОЇ СПІВПРАЦІ

Міністр культури України Євген Нищук провів зустріч із Надзвичайним та Повноважним Послом Японії в Україні паном Тоїчі Саката.

Сторони обговорили перспективи співпраці між Україною та Японією у галузі культури. Були порушені питання мистецького обміну між країнами, зокрема, гастролей українських колективів у Японії і, в свою чергу, японських – в Україні. Також було обговорено можливість адаптації японського досвіду управління культурою в умовах кризи до нинішньої ситуації в нашій країні.

У процесі розмови сторони високо оцінили співпрацю між урядами Японії та України протягом 1998–2014 років. І японська сторона виявила готовність до подальшої співпраці.

АРХІЄПІСКОП КЛИМЕНТ ПОДЯКУВАВ МІНКУЛЬТУРИ ЗА ПОЗИЦІЮ

Міністр культури України Євген Нищук зустрівся з керуючим Кримською єпархією Української православної церкви Київського патріархату, архієпископом Сім-

феропольським і Кримським Климентом. На зустрічі також був присутній директор Департаменту у справах релігій та національностей Міністерства культури Володимир Юшкевич.

Владика Климент подякував Мінкультури за послідовну та принципову позицію у відстоюванні прав і свобод українців, зокрема, віруючих УПЦ Київського патріархату на тимчасово окупованій Росією території Криму.

«Для нас, українців Криму, надзвичайно важливою є увага влади України, адже ми постійно стикаємось зі свавіллям і тиском з боку окупаційної влади в Криму. У нас забирають храми, піднімають тарифи, все робиться для того, щоб на півострові не було Київського патріархату. Тиск відбувається також на інші церкви та на кримських татар. Ми очікуємо щодня провокацій і живемо в стані небезпеки, маємо справу зі справжніми репресіями», – сказав архієпископ Климент.

Владика Климент поінформував Євгена Нищука про життя Кримської єпархії та української громади на півострові, а також відзначив важливість реалізації проекту «Кримський дім», яким опікується Міністерство культури України.

«БАТЬКІВЩИНА-МАТИ» ОДЯГЛАСЯ В СИНЬО-ЖОВТЕ

До Дня Конституції України 62-метровий монумент «Батьківщина-мати» на території Меморіального комплексу Музеї історії Великої Вітчизняної війни освітили синім та жовтим кольорами українського прапора. На щиті монумента світлом відобразили національний герб.

Захід супроводжувався святковим концертом за участю гуртів «Сестри Тельнюк», «Гапчочка», «П'ятий Вимір» та Марії Чеби.

Нагадаємо, пам'ятник «Батьківщина-мати» став синьо-жовтим вже вдруге – у травні схожу акцію провели активісти «Мистецької платформи».

У 23 МІСТАХ – «ВІДКРИТА НІЧ»

У ніч із 28 на 29 червня у столиці відбувся 17-й кінофестиваль «Відкрита ніч». Одночасно з головним майданчиком на набережній Дніпра у Києві, фестивалю програму синхронно транслювали ще у 23 містах, зокрема перегляд відбувся у Варшаві. Усі охочі могли взяти участь у голосуванні за приз глядацьких симпатій.

«Україна має давні та глибокі кінематографічні традиції. Сьогодні робота Міні-

стерства культури направлена на те, щоб змінити на законодавчому рівні ту практику, коли кіно мало виживати. Щоб сприяння його розвитку носило не ситуативний характер, а було системним, – сказав на відкритті фестивалю міністр культури Євген Нищук. – Велика подяка і таким фестивалям, як «Відкрита ніч», які, попри перепони, дають можливість ідеям і таланту пробиватися, розвиватися, народжувати і генерувати ті картини та телевізійні програми, які переростають у щось більше і створюють обличчя як українського, так і європейського кінематографа».

ФОЛЬК У МУЗЕЇ ГОНЧАРА

На подвір'ї Національного центру народної культури «Музей Івана Гончара» пройшов традиційний Всеукраїнський дитячий фольклорний фестиваль «Орелі». Серед учасників – колективи з Хмельниччини, Київщини, Миколаївщини, Закарпаття, Черкащини та Волині.

«Гордість переповнює, коли дивишся, на усіх, хто зібрався тут, – каже міністр культури Євген Нищук. – На малюків, що вишивають та малюють, чи на те, які вправні в українських бойових мистецтвах ці зовсім юні козачки. Усе це – виховує дух, робить хлопців спритними й сильними, а дівчаток – хранительками домашнього вогнища. Побачене вселяє надію, що нашу землю, державу, родину і свій народ, навіть у теперішні, донедавна, здавалось би, мирні часи, буде кому захистити від ворога. Велика подяка і музею, який не просто є зберігачем колекцій старожитностей, а дозволяє традиціям жити у сьогоденні, стає прихистком для великої, давньої української культури».

Дитячий фестиваль «Орелі» започатковано у 2008 році. Цьогоріч захід відбувався за підтримки Міністерства культури України.

Прес-служба міністерства
культури України

ВИСТАВКА ПАМ'ЯТІ МИКОЛИ ЛИСАКІВСЬКОГО

У Чернівцях відкрилася виставка пам'яті Миколи Лисаківського. Він був видатним скульптором, автором пам'ятників та меморіальних дощок, його роботами чернівчани мають змогу милуватись і до сьогодні.

Дружина митця згадує Миколу Лисаківського як відданого своїй роботі художника, який прагнув створювати тільки помірковані твори. На його рахунку досить багато видатних робіт, серед яких і пам'ятник Тарасу Шевченку, що в Чернівцях. Також він брав участь у реставрації будівлі художнього музею та залізничного вокзалу.

Митці, які прийшли на відкриття виставки розповідають, що Микола Лисаківський був не лише видатним митцем, але й патріотом нашої держави.

Нагадаємо, що скульптор працював до останнього дня свого життя і помер у 67-ми річному віці 22 червня 2010 року.

НОВИНИ

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

НАКАЗ

26.06.2014

№ 497

м. Київ

Про музейні колекції та музейні предмети, які зберігаються в музеях та заповідниках на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та в м. Севастополі

Відповідно до Законів України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України», «Про музеї та музейну справу», Указу Президента України від 17.03.2014 № 303 «Про часткову мобілізацію», Положення про Міністерство культури України, затвердженого Указом Президента України від 06.04.2011 № 388, постанови Кабінету Міністрів України від 02.02.2000 № 209 «Про затвердження переліку музеїв, в яких зберігаються музейні колекції та музейні предмети, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України», Положення про Музейний фонд України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20.07.2000 № 1147.

НАКАЗУЮ:

1. Музеям, заповідникам та іншим закладам музейного типу, які знаходяться на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та в м. Севастополі, у яких зберігаються музейні колекції та музейні предмети, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України:

1.1. забезпечити їх належне збереження та охорону;

1.2. поінформувати Міністерство культури України у двотижневий термін щодо вжитих заходів зі збереження та охорони музейних предметів державної частини Музейного фонду України відповідно до діючого законодавства України.

2. Управлінню музейної справи та нормативно-методичного забезпечення переміщення культурних цінностей (О. М. Лобанова) забезпечити:

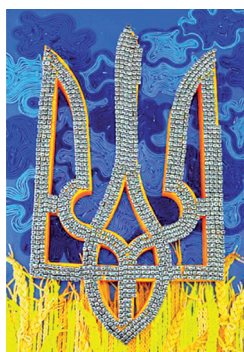
2.1. оприлюднення наказу на офіційній сторінці Міністерства культури України в мережі Інтернет та на сторінках загальнодержавної української газети «Культура і життя»;

2.2. доведення цього наказу до відома музеїв, заповідників та інших закладів музейного типу, які знаходяться на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та в м. Севастополі, в яких зберігаються музейні колекції та музейні предмети, що є державною власністю і належать до державної частини Музейного фонду України.

3. Контроль за виконанням наказу покласти на першого заступника міністра О. Б. Островську-Люту.

Міністр Є. М. НИЦУК

УНІКАЛЬНІ ТРИЗУБИ

Художниця Леся Патока створила унікальні тризуби, які будуть продані на благодійному аукціоні у Facebook.

Усі зібрані кошти будуть спрямовані на лікування Руслана Берладіна. Нагадаємо, під час визволення Маріуполя під ногами у цього 38-річного бійця батальйону «Азов» вибухнула міна. Руслан дивом вижив, але рештки снаряду розірвали йому внутрішні органи і руку. Попереду Берладіна очікує тривале і дороге лікування.

Стартова вартість кожного лота становить 300 гривень. Тризуби будуть продані за найвищі ціни, озвучені в коментарях під фотографіями до 10 липня.

Кожен із дев'яти гербів, створених із незвичних матеріалів і в різній техніці, має особливе значення.

ГЕНПРОКУРАТУРА РФ НЕ ЗБИРАЄТЬСЯ ВІДПУСКАТИ СЕНЦОВА

Заступник генерального прокурора РФ Віктор Гринь уточнив обставини затримання громадян України – режисера Олега Сенцова й еколога Олександра Кольченка. Про це повідомляється у листі Гриня, розміщеному на сайті Ради при президентові РФ із розвитку громадянського суспільства і прав людини.

«УФСБ Росії по Республіці Крим і Севастополю відкриті та сполучені в одному провадженні три кримінальні справи за фактами діяльності терористичного співтовариства.

Як підозрюваних затримані О. Сенцов й О. Кольченко. Зараз вони користуються послугами захисників, свідчать та етаповані в СІЗО на території Москви», – йдеться у тексті.

Гринь додає, що підстав для «зміни запобіжного заходу і припинення кримінального переслідування Сенцова і Кольченка не вбачається».

Нагадаємо, українського режисера Олега Сенцова, активіста Майдану, затримали співробітники ФСБ за звинуваченням в організації теракту на території Криму. Йому загрожує тюремне ув'язнення терміном до 20 років. Зі зверненнями з приводу звільнення Сенцова вступали українські й іноземні кінематографісти та культурні активісти. Зокрема, до президента Росії раніше зверталися відомі у світі кінорежисери – Педро Альмодовар, Бертран Таверньє, Кен Лоуч, Анджей Вайда, Кшиштоф Заууссі та інші.

Олег Сенцов зняв фільм «Гаммер» у 2011 році, і ця стрічка потрапила у програму Роттердамського кінофестивалю. Минулого року режисер отримав приз за проєкт нової стрічки «Носоріг», зйомки якої мав почати влітку.

У ЧЕРНІГОВІ БУДЕ ПЛОЩА НЕБЕСНОЇ СОТНІ

Тисячі мешканців Чернігівщини долучилися до акції протесту в Києві. На жаль, і цей край не оминули трагічні події: двоє чернігівчан – Андрій Мовчан та Василь Прохорський – загинули на Майдані в столиці у січні 2014 року.

Ці події в Києві та Чернігові згуртували громадян стародавнього Сіверського краю, сприяли зростанню патріотичних настроїв.

Загиблі у протистоянні з тоталітарним режимом повинні назавжди залишитися в нашій пам'яті, у наших серцях.

За ініціативою робочої групи з питань впорядкування назв вулиць та спорудження пам'ятника героям Небесної сотні обласний штаб національного спротиву звернувся до міського голови Чернігова Олександра Соколова з пропозицією назвати площу на перетині проспектів Миру та Перемоги (навпроти готельного комплексу «Україна») – площею Небесної сотні.

КИЯНКА ВСТУПИЛА У 17 ВУЗІВ

Киянка Галина Палійчук вступила відразу в 17 іноземних вузів, що входять до

ТОП-200 кращих вишів світу. Секрет у тому, що вона не боялася їх штурмувати, а також у листах розповідала не лише про те, що дуже розумна, але ще й займає активну позицію в житті. Вважає, що саме це і підкупило закордонних викладачів.

– Спочатку не сподівалася вступити в іноземний вуз, – розповіла дівчина, – але потім стали приходити листи з повідомленнями, що мене беруть. У трьох вишах надавали повну стипендію, у деяких – часткову знижку на навчання. Вибрала голландський Lund University».

«КЕРАМОГРАФІТІФЕСТ» В ОПІШНОМУ

Організували його в рамках VI тижня Національного гончарного руху в Опішному «Здвиг-2014».

Метою фестивалю є творче спілкування митців із графіті України, створення високохудожніх графіті на тему гончарства.

«Щорічно ми прагнемо зібрати якомога більший контингент молоді, щоб показати наскільки вона різнопланова і талановита. Ось Литвиненко Аліна. Вона родом із міста Олександрії. Зараз закінчує Полтавський національний технічний університет, відділ архітектури. Вона не тільки малює графіті, але і дуже хороша керамістка. А ще цікава художниця. Разом зі своєю однокурсницею Зінаїдою Близнюк, за сприяння музею, організували у нас персональну виставку. Також на фестиваль приїхала потужна команда з Південного Сходу України, де нині дуже складна ситуація.

Хлопці, які представляють Донецьку і Херсонську області справді є поборниками нашої національної культури, Української Держави. І їх роботи просякнуті певним сприйняттям відчаю, тому що ці хлопці не можуть вільно говорити про свої уподобання в тих містах, де народилися.

Олександр Корбан з Макіївки з великим захопленням взявся за створення величезного панно на адміністративному корпусі музею. Панно на тлі українського прапора – це крик душі, Україна з нами і з ними, – говорить Жанна Чечель, старший науковий співробітник Опішнянського Національного музею-заповідника українського гончарства.

Із Черкас на фестиваль приїхала і найменша майстриня із графіті Віра Тимошенко. Дівчині лише 14 років, але вона вже виробила свій стиль малювання.

Після двох днів конкурсу рада експертів визначила переможців національного «Керамографітіфесту».

Першу премію отримали Корбан Олександр із Макіївки, Довгий Віталій з Тавричеська і Кулешов Роман із Нової Каховки за колективну роботу «3 покоління в покоління».

Друге місце зайняла робота «Дар» Зінаїди Близнюк з Полтави, а третю премію отримала Аліна Литвиненко з Олександрії за картину «Близнюки».

ВІННИЦЯ ЗА ЧИСТЕ МАЙБУТНЄ!

У Вінниці провели Тиждень сталої енергетики. Із цієї нагоди понад 200 вінничан взяли участь у велопробігу містом, а юні жителі організували мистецьку акцію.

Виставка дитячої творчості «Енергоефективність – своїми руками» представила різноманітні дитячі вироби з вторинного матеріалу. Наприклад, із пластикових пляшок школярі виготовили підсніжники, птаху-мрію, царівну-жабу, черепаху, лелеку тощо. Пластикові ложки стали у нагоді для вялї та латаття, а пластмасові склянки – для кульбаби. Із пакетиків юні умільці виготовили сумочку та капелюшок.

Школа № 31 представила на виставці двометрову пальму. «Її виготовили спільно діти та вчителі. Робили протягом двох днів, витратили приблизно 60 пляшок, які малеча принесли з дому», – розповіла вчитель художньої культури Олена Дзінюк.

редактор

Антон ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ

ПОДІЇ

КРИМСЬКЕ ЗОЛОТО ПОВЕРНЕТЬСЯ В НАШУ ДЕРЖАВУ

Міністерство культури України інформує, що всі музейні предмети, передані для експонування на виставці «Крим – золотий острів у Чорному морі» земельному краєзнавчому музею в Бонні, а згодом археологічному музею Амстердамського університету «Аллард Пірсон», повернуться в Україну.

Міністерство закордонних справ Королівства Нідерланди підтвердило визнання усіх експонатів виставки державною власністю України. Нагадуємо, що музейний фонд України є національним надбанням, а законним власником предметів, котрі належать до державної частини музейного фонду, є народ України. Це випливає зі статті 15 Закону України «Про музеї та музейну справу» та відповідних розпоряджень Кабінету Міністрів України.

Згідно з рішенням Мінкультури, зберігання та оперативне управління музейними предметами виставки після повернення в Україну забезпечуватиме Національний музей історії України. Нині тривають переговори з музеєм Амстердамського університету «Аллард Пірсон» щодо юридичних умов повернення виставки до Києва.

Відтак, претензії зі сторони Російської Федерації, що тимчасово окупувала АР Крим, не мають жодних правових та інституційних підстав.

Довідка:

У 2013 р. Міністерство культури України погодило передачу понад 2000 предметів із колекцій державного музейного фонду України, які зберігалися у Центральному музеї Тавриди, Керченському історико-культурному заповіднику, Національному заповіднику «Херсонес таврійський», Бахчисарайському історико-культурному заповіднику та Національному музеї історії України для експонування на виставці «Крим – золотий острів у Чорному морі» у земельному краєзнавчому музеї Бонна (виставка тривала із 03.07.2013 р. до 19.01.2014 р.) та музеї «Аллард Пірсон» – археологічному музеї Амстердамського університету терміном із 6 лютого до 28 травня 2014 р.

Виставка присвячена археології Криму, починаючи з періоду грецької колонізації (6 ст. до н. е.) до раннього середньовіччя (6–7 ст. н. е.). Серед експонатів виставки – знахідки з античних міст і поселень (Херсонес, Пантікапей, Тірітака, Артезіан), пізньокісфських могильників III ст. до н. е. – III ст. н. е. (Левадки, Усть-Альма), готських могильників V–VII ст. н. е. (Сувлу-Кая, Джург-Оба, Нейзац, біля с. Лучисте). Основна частина матеріалів із кримських музеїв була отримана в результаті археологічних досліджень саме у 2000-ні роки.

У Жешуві солідарні з Україною

Міністр культури України Євген Нищук і міністр культури та національної спадщини Республіки Польща Малгожата Омеляновська взяли участь у гала-концерті «Граємо для України» у рамках проекту «Схід культури», що пройшов у місті Жешуві на Півдні Польщі.

«Мене переповнює гордість, що у ці знакові для нашої країни дні ми тут, разом із нашими польськими партнерами. Я низько вклоняюсь організаторам, що цього річчя фестиваль присвячено Україні. Це дуже символічно і весь той драйв, енергія та музика, яка звучить, є присвятою героям, які дивляться на нас із небес, а також тим, хто далі бореться за цілісність України», – сказав зі сцени Євген Нищук.

Концерт «Граємо для України», за словами організаторів, демонструє, що численні митці польської культури, політики усіх рівнів та й увесь польський народ підтримують прагнення українців до свободи. Символічним називають і збіг мистецьких заходів із підписанням Україною економічної частини угоди з євроінтеграції.

«Події, що відбуваються у ці дні – дуже важливі для польсько-українських відносин. Україна зараз підписує один із найважливіших документів – угоду про євроінтеграцію. А цей концерт – це нагода разом відсвяткувати, побачити на власні очі як можна будувати культурні мости. Демонструвати мудрість, приязнь, професіоналізм, що так необхідні усім сторонам, у часі побудови ще більш плідної співпраці, нової історії Європи», – наголосила Малгожата Омеляновська.

У концерті взяли участь колективи з усієї Європи, зокрема Польщі, Великої Британії, Білорусі. З українських артистів на головну сцену вийшли гурти Mad Heads та «Гайдамаки».

Усі декорації та концертне освітлення були виконані у синьо-жовтих кольорах. Також, відвідувачам на стадіоні численні волонтери роздавали жовті та сині рукавички.

Наступні заходи в рамках проекту «Схід культури» відбудуться в липні в польському Любліні та у серпні у Бялостоку.

Під час робочої поїздки до Республіки Польща міністр культури Євген Нищук зустрівся з новопризначеною очільницею польського Мі-

ністерства культури та національної спадщини Малгожатою Омеляновською.

Пані Омеляновська підтвердила наміри щодо подальшої співпраці між Україною та Польщею у галузі культури. Зокрема, про технічну допомогу, яку вже у вересні 2014 року буде розпочато через серію візитів фахівців з різних напрямків розвитку культури. Серед іншого вони стосуватимуться досвіду реформування структури управління міністерством, створення підвідомчих культурних інституцій, експертних рад, розвитку музейної справи та промоції читання. Також, разом із групою експертів буде проведено ряд консультацій з адаптації європейського законодавства в Україні.

Також міністрами України та Польщі було обговорено питання щодо експонування та реставрації батальних полотен М. Альтамонте «Битва під Віднем» та «Битва під парканами». Євген Нищук та Малгожата Омеляновська досягли домовленості про створення робочої групи з цього питання. Українські та польські експерти розпочнуть роботу вже у середині липня.

Прес-служба
Мінкультури України

ЮНЕСКО відзначає позитив

Перший заступник міністра культури України Олеся Островська-Люта провела брифінг за результатами участі у 38-ій сесії Комітету Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, зокрема стосовно прийнятих рішень щодо українських об'єктів.

На сесії розглядався один український об'єкт «Київ: Собор Святої Софії з прилеглими монастирськими спорудами, Києво-Печерська лавра».

Комітет Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО із середини 2000-х років регулярно ставив питання про включення його до списку об'єктів, що перебувають під загрозою. Складність полягає у наявності забудови в охоронній (буферній)

зоні, що впливає на історичну панораму міста.

Перший заступник мінкультури зазначила, що в цілому прийнята резолюція щодо київського об'єкту мала збалансований характер: з одного боку відзначено прогрес у ро-

боті зі збереження об'єкту, зокрема завдяки розробці плану управління об'єктом Всесвітньої спадщини «Київ: Собор Св. Софії з прилеглими монастирськими спорудами, Києво-Печерська лавра», а з іншого боку запропоновано його доопрацювати.

У ході робочих зустрічей з керівництвом ЮНЕСКО наголосувалося, що ЮНЕСКО дотримується резолюції Генеральної асамблеї ООН щодо територіальної цілісності України і не визнає будь-якої зміни статусу Автономної Республіки Крим та міста Севастополя. Що ж до долі Національного заповідника «Херсонес Таврійський», який входить до спадщини ЮНЕСКО, і збереження якої ускладнюється анексією Криму, то зарубіжні колеги підтвердили Міністерству куль-

тури України, що визнають виняткове право України на володіння пам'яткою, а Крим є українською територією, тому обговорення питань щодо пам'ятки відбуватиметься виключно за участю України.

«Ми отримали задоволення зарубіжних колег про те, що ЮНЕСКО буде діяти тільки відповідно до резолюції ООН. Цей документ визначає Крим як територію України. Усі об'єкти ЮНЕСКО, які розташовані там, є українськими. Усі перемовини з приводу них повинні вестися виключно за участю української сторони. Тобто ми ще раз отримали задоволення про те, що звіти, моніторинги і обстеження «Херсонеса Таврійського» будуть здійснені тільки із залученням України», – зазначила Олеся Островська-Люта.

редактор
Леся САМІЙЛЕНКО

акценти

ПАТРІОТИ УТВОРИЛИ «ТРИПІЛЬСЬКЕ КОЛО»

На Київщині відбувся VII Міжнародний екокультурний фестиваль «Трипільське коло». Цьогорічним сакральним символом події була стихія Земля, що є надзвичайно актуальним на сьогодні. Головна героїня свята – велика трипільська жінка, створена учасниками фесту в традиційній техніці трипільського гончарства.

Мальовнича природа, драйвова етно-музика, щире спілкування, заняття і дієства на будь-який смак – така атмосфера панувала у всі дні фестивалю.

Своїми враженнями про «Трипільське коло» поділилася львів'янка Оля Бачишина, яка тут вже вдруге: «Мене переповнюють емоції. Враження від фесту лише позитивні. Панувала гармонійна, спокійна, комфортна атмосфера. Запал від спілкування з «трипільцями» додав сили на цілий рік.

Широко було представлено різні духовні практики та традиційні вірування українців. Тут ніби ожив правічний дух трипільської культури.

Вироби народних майстрів, майстер-класи, автентична музика – все, що там було, закликала любити людей і навколишній світ.

Творчий, доброзичливий і патріотичний настрій об'єднав людей з усіх куточків України».

Аліна ОНОПА
Фото Юрія ШКОДИ

«РОДОВІД СІЧ» ОЗДОРОВЛЮЄ ДІТЕЙ-ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ

Уже тиждень у Національному музеї «Пирогово» розбите наметове містечко «Родовід Січ». Тут відпочивають 120 дітей, батьки яких загинули на Майдані, а також переселенці зі Сходу. Створено табір, який нагадує військовий, за ініціативи мецената Ігоря Дідковського. Намети стоять рядком. Акуратно збиті з дощок великі столи. Є флагшток і місце для спортивних занять. Єдине, що залишилося домашнім – це страви. Їжу готують у ресторані української кухні, в Пирогово.

Щоденно з дітьми проводять 2-годинне заняття з бойових мистецтв. Для дівчат проводять курси берегинь, вишивання, плетіння, мистецтва етнокухні. Діти вчаться гончарству, ковальству, а також стрільбі з лука.

«Я вирішив подарувати цим дітям незабутнє літо та зарядити їх живою енергією, каже ініціатор «Родовід Січі». – Табір планувався для міських дітей, щоб відірвати їх від комп'ютерів і гаджетів, а тут така ситуація... Допомоги потребують постраждалі, ні в чому не винні діти. За два тижні перебування в таборі вони матимуть змогу отримати стільки знань про Україну та її історію, які не всі дорослі мають.

Загалом, за літо планується провести 5 заїздів в «Родовід Січ», а це близько 600 осіб.

Ярина ЯКОВИШИН

«Дещо з історії знищення українського митця... в Україні»

ЛЮСТРАЦІЯ ЯК КРИГА?..

Діями керівництва Національної музичної академії України було грубо перервано грандіозну послідовну, дуже плідну роботу кафедри камерного ансамблю. Як і випуск наукового кафедрального збірника: «З питань камерно-ансамблевого виконавства» до 100-річчя НМАУ та «Робоча програма навчальної дисципліни «Камерний ансамбль» для вишів України»; друк написаної вагомою хронологічно-документальною праці: «Історія кафедри камерного ансамблю НМАУ ім. Петра Чайковського. Етапи сходження».

Коли був виданий наказ ректора про моє звільнення з посиланням на «рішення вченої ради», (яка не має на це права), я звернулася до ректора академії з запитанням: «Які причини?..» Відповідь мене приголомшила своєю безглуздістю та цинізмом: «Ви стали культом нації, і дуже активно пропагуєте українську музику... Ви всюди на афішах... Вас дуже багато...»

Виникають запитання: «Ким був і є насправді ректор Володимир Рожок? Чи вказівки він так ретельно виконував, займаючи цю посаду? Як член Партії регіонів?» (До речі, це суперечить статуту вишу).

Початком мого переслідування стало безпідставне оголошення керівництвом НМАУ конкурсу на вакантну посаду завідувача кафедри камерного ансамблю, яку обіймала з 2007-го до тих пір.

Тоді було зігноровано письмовий колективний лист-звернення викладачів кафедри камерного ансамблю на мою підтримку. До того ж, нормою поведінки ректорату стала постійна і категорична відмова надати необхідні копії право-установчих документів для відкриття судового процесу на неодноразові запити щодо цієї справи. Це суперечить нормам законів про звернення громадян, про адвокатуру та про депутатські звернення.

Мого колегу, відомого музиканта, заслуженого діяча культури Ігоря Андрієвського, шантажуючи, змусили подати заяву на цей конкурс.

Далі: 20 червня минулого року (із порушенням п. 6, 7, 8 означеного вище положення та положення про вчену раду) мене не запросили на засідання. Хоча, як чинна завкафедрою, повинна була звітувати саме я. Головою конкурсної комісії, проректором Тетяною Гуменюк були дезінформовані члени вченої ради. Хоча, згідно з протоколом № 14 (від 28.05.2013), викладачі з вдячністю відгукнулись про мене та мою роботу і, за висновками: «...кафедра стала провідною не лише в Київській консерваторії, а і з-поміж українських вишів...»

(Закінчення. Початок у №№ 24, 25, 26)

На фотографію: Євгенія Басалаєва

Мені довелося скоротити своє творче навантаження і розпочати боротьбу за правду на своєму власному фронті. Тож я звернулася до судових інстанцій.

СУДОВА КАКАФОНІЯ

За рішенням Оболонського районного суду моє звільнення було визнано незаконним та протиправним із відповідною ухвалою про моє поновлення на посаді завідувача кафедри камерного ансамблю з виплатою грошової компенсації за вимушені «прогули» і моральні збитки.

Апеляційну скаргу скасовано. Але й доі моя справа не закрита. Бо ректор дуже боляче переживає поразки. Він уже у формі «бригадного підряду», ігноруючи рішення судів, знову організував повторне

незаконне звільнення з подальшим проведенням цього ж конкурсу...

Виходить, що остаточний варіант був передбачуваний?

До цього, «дипломатично» долучився й колишній міністр культури Леонід Новохатько. Саме він дуже наполегливо попросив мене не виходити на пресу. Можливо й тому, що ректор подав свої документи на звання Героя України?

Щоб звести рахунки за програні суди і якось реабілітувати себе в очах співробітників, Володимир Рожок, уже за відшліфованим сценарієм, виніс це питання на засідання вченої ради.

Якось мені хтось зателефонував, відрекомендувавшись представником Майдану. Російською, з характерним акцентом, запропонував зустрітись і поговорити. Під час зустрічі я дізналася, що пан Рожок пов'язаний із певними структурами фінансових відмивань, які його прикривають і тому я повинна мати свою охорону (!!!) Що це, Володимире Івановичу? Чи не повинні організувати це, так би мовити, попередження? На які ще вчинки ви здатні?

Досить казок про «голого короля!» Шановні колеги! Я розумію ваш страх за своє майбутнє та гарантовану роботу в НМАУ. Свавілья керівництва музичної академії завдає шкоди розвитку професійного вітчизняного мистецтва, унеможливорює існування української мистецької еліти... І моя сповідь є, по суті, глибоким прагненням допомогти всім нам.

Ми повинні зрозуміти, що час потребує від нас, насамперед, наведення порядку у своєму внутрішньому духовному світі.

Євгенія БАСАЛАЄВА,
народна артистка України, кандидат мистецтвознавства, професор

редактор
Антон ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ

рідний край

«РЕЗОНАНС ЗАПРОШУЄ»

Уперше струнна музика у Святотроїцькій церкві Бережан, що на Тернопіллі, прозвучала напередодні Великодня 1998 року. Це був Гайдн «Сім слів Спасителя на хресті» у виконанні бережанського струнного оркестру в складі Олени Журової, Андрія Слабодуха, Ірини Драбик і Мар'яни Шепети. Промайнуло 16 років і юна скрипалька цього ж оркестру, а сьогодні – викладач класу скрипки, заввідділу Бережанської школи мистецтв ім. Миколи

Бездільного Ірина Драбик, з метою популяризації класичної музики у міських храмах, ініціювала мистецький проект «Резонанс запрошує». Від грудня минулого року в костелі Св. апостолів Петра й Павла та в церкві Пресвятої Трійці шанувальники класичної музики вже мали щастя почути твори Баха, Гайдна, Гріга, Бріттена, Скорика у виконанні професійних музикантів Бережан, Львова, Івано-Франківська.

Нещодавно в рамках цього проекту під куполами церкви торжествувала музика Вівальді, П'яццоллі і Гайдна. Її виконавцями були скрипалі та віолончелісти – третьо- і четвертокурсники Тернопільського музичного училища ім. Софії Крушельницької, а солістами – семирічний Ной Ясінський (скрипка) і 12-річний Андрій Воронцов (віолончель). Диригував студентським оркестром Тарас Видиш, випускник Бережанської школи мистецтв, син шанованих у нашому краї музикантів Романа і Роксолани Видишів, які три десятиліття свого життя віддали формуванню співочих обдарувань міста.

Надія ВОЛИНЕЦЬ

Малюють архітектори

У Вінницькому обласному центрі народної творчості відкрилася виставка живопису та графіки студентів будівельно-архітектурного коледжу «Архітектурна Вінниччина». Уперше з часу заснування в цьому закладі відділення «Архітектурне проектування та внутрішній інтер'єр» представлені 60 робіт юних обдарувань.

Будівлі різних часів і стилів, вулиці та площі, величні храми, міські пейзажі, фонтани, парки і сквери, вежі й мости – все стало об'єктом художнього осмислення молоді. Роботи олійного живопису «Тиша літнього вечора» Ганни Слободянюк, «Травневе сонце» Катерини Прокопюк, «Сріблястий ранок» Вероніки Ксьондз, «Дощ у Вінниці» Яни Халуцяк, «Ранковий трамвай» Ольги Нарольської, «Церква Святої Блаженної Ксенії» Анжеліки Кривешко, «Вежа» Ліни Полуїної, «Затишний двір» Вікторії Сиваченко, «Сині тіні» Маргарити Цапенко «Архітектура старої Вінниці» Вікторії Мельник, «На вулиці Пушкіна» Антоніни Валько, а також чудові акварелі Анастасії Бабій – «Вуличками старої Вінниці», Юлії

Дуднік – «Небесна блакить», Ганни Сторожко – «Вечірній передзвін», Лілії Баранової – «Окраса Вінниці», Вікторії Стефанишиної – «Місто під дощем», Дарини Шунди – «Соборна», Карини Бульської – «Фонтан в осінньому парку», Дмитра Смашнюка – «Перлина вінницької архітектури» та інші – сповнені любові до рідного краю, до його найтихіших куточків.

Учителі Оксана Коваленко і Олександр Пелешко на відкритті виставки з гордістю розповідали про своїх ви-

хованців, їхні перші кроки на шляху осягнення мистецьких вершин. У приміщенні Центру народної творчості вже двічі демонструвалася виставка самого Олександра Пелешка – автора близько 1000 картин, зокрема серії графічних робіт, присвячених творчості Тараса Шевченка, яку митець підготував до 200-річчя від дня народження великого поета. Свою відданість улюбленій справі він передав учням.

На думку фахівців, більшість студентських картин відзначаються професійністю і водно-

час наївною безпосередністю народного малярства.

Дебютантам дарували вірші й пісні, висловлювали найкращі сподівання щодо розбудови України, яка має невичерпний творчий потенціал. Виставка юних архітекторів в контексті тривожного українського сьогодення – прекрасна подія. Вона вселяє надію на те, що краса таки врятує світ.

Жанна ДМИТРЕНКО,
провідний методист Вінницького
обласного центру народної
творчості

Інтерпретація Шевченкових творів

У Рівненській обласній філармонії відбувся концерт відомої української співачки – народної артистки України, лауреата мистецької премії імені Германа Жуковського, професора Інституту мистецтв Наталі-Марії Фарини до 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка.

Своїм чистим і дзвінким голосом широкого діапазону артистка зуміла передати глядачам відомі твори на слова Тараса Шевченка. Зокрема, Якова Степового «Ой, три шляхи широкії», Кирила Стеценка «Садок вишневий коло хати», Василя Барвінського «Ой люлі, люлі моя дитино». Співачка не просто їх проспівала, а «прожила» на сцені, несучи нам багатство колориту Шевченкових віршів.

Дуже гармонійно доповнювала співачку ведуча вечора, молода поетеса – Тетяна Сокіл. Актриса за фахом, вона протягом усього концерту тримала аудиторію зібраною і зосередженою. Молодь, що була в залі, вбирала кожне почуте слово, кожний акцент.

Концерт прикрашали своєю участю композитор і гітарист Юрій Стасюк, який виконав свої власні варіації українських пісень: «По садочку ходжу», «Чом ти не прийшов» тощо. Піаністи – Ірина Козачук, Юрій Трофимчук, Олександр Заходякін (у його акомпанементі в стилі модерн прозвучали твори «Ой маю, маю я оченята» та «Нащо мені чорні брови»), віолончелістка Аліна Кун («Чи ми ще зійдемося знову»). У супроводі Академічного камерного оркестру Рівненської обласної філармонії (диригент Юрій Скрипник), прозвучали три романси на музику Мирослава Скорика: «Якби мені черевички», «За сонцем хмаронька пливе», «Зацвіла в долині».

Шевченкове слово, що крокує Україною, щорічно зміцнює нас, закликає до згуртованості, до віри у майбутнє в цей нелегкий для нашої незалежності час.

Богдан СТОЛЯРЧУК,
лауреат мистецької премії
імені Германа Жуковського

редактор
Євген БУКЕТ

рідний край

■ ПРИНАГІДНО:

Микола Шакін — відомий слобожанський краєзнавець і меценат. Завдяки його ініціативам та коштам у Харкові та області було встановлено 18 меморіальних дошок, зокрема, діячам науки, культури і техніки (Є. Редіну, М. Євсєєву, В. Мисику та іншим), Героям Радянського Союзу (І. Камишеву та іншим).

Микола Шакін — кандидат технічних наук, художник, автор близько 100 наукових і краєзнавчих публікацій. Він є членом Національної спілки краєзнавців України, Почесним членом Національної спілки письменників України, а також засновником Всеукраїнської літературно-мистецької премії імені Петра Василенка (2013 р.).

Серед досягнень — розробка гербів населених пунктів Харківщини, встановлення пам'ятних знаків. Останнім часом пан Микола разом із Ларисою Тронько веде активну роботу щодо увічнення на Харківщині пам'яті видатного земляка. Головним пріоритетом співпраці є відкриття пам'ятника на батьківщині Героя України Петра Тронька.

Володимир СУБОТА,
Харків

Микола Шакін — відомий науковець, письменник, художник, краєзнавець, меценат. Він досліджує історію рідного краю, увічнює пам'ять видатних освітян, митців, письменників, сприяє становленню молодих талантів, влаштовує персональні виставки живопису і пише оповідання.

Активна життєва позиція, природна обдарованість і прагнення до досконалості сприяли тому, що сьогодні Микола Шакін знаний і шанований не тільки на Слобожанщині. Харківська обласна організація Національної спілки краєзнавців України висунула кандидатуру Миколи Івановича Шакіна на здобуття Премії імені академіка Петра Тронька у номінації «За внесок у музейну та пам'яткоохоронну справу».

— Миколо Івановичу, як Вам вдається при значній завантаженості громадськими обов'язками встигати займатися творчістю?

— Працьовитості свого часу мене навчив батько — Іван Іванович. Він очолював колгосп у Шевченківському районі на Харківщині, який був одним із найзаможніших в області. Для того, щоб господарство міцніло, потрібно було чимало працювати. Батько прокидався до сходу сонця.

Так вчиняю і я. О п'ятій ранку йду до майстерні працювати. До початку робочого дня займаюся живописом. Особливо подобається писати портрети і пейзажі, захоплююся також скульптурою. До речі, я не професійний художник — просто малою змалечку і не полишав цього хобі ні під час служби в армії, навчання в Харківському інституті механізації і електрифікації сільського господарства і навіть після захисту дисертації кандидата технічних наук. Улюбленому малярству ніколи не зраджував. Я написав понад 600 картин. Персональні ви-

ставки організовувалися у різні роки не тільки в Україні, а і в Німеччині, Польщі, Чехії. Чимало моїх робіт перебуває у приватних колекціях.

Бранець пам'яті Микола ШАКІН

— Яким чином долучилися до активної історико-краєзнавчої діяльності? Адже Ви член Національної спілки краєзнавців та Спілки археологів України, громадський інспектор науково-методичного центру з охорони культурної спадщини.

— Ця робота органічно поєднується із образотворчим мистецтвом. Мене завжди цікавили люди, котрі своєю працею улавили Слобожанщину. Я вивчаю їхні біографії, збираю про них матеріали, веду просвітницьку діяльність у навчальних закладах. Як правило, це учасники Великої Вітчизняної війни, Герої праці, видатні діячі культури і освіти, яких незаслужено забули або їхня діяльність належним чином іще не оцінена суспільством.

Власноруч виготовляю меморіальні дошки і спільно із представниками органів влади встановлюємо на будинках, де мешкали або працювали видатні земляки. Так, у Харківській області їх вже 18.

Зараз займаюся підготовкою до 100-ліття від дня народження Героя України, академіка НАН України Петра Тронька, яке відзначатиметься у 2015 році. Він народився у Богоду-

хівському районі Харківської області. Харків'яни пишуться знаним земляком і давно хотіли достойно вшанувати його пам'ять. Зважаючи на це, розробив ескіз пам'ятника видатному краєзнавцеві, який планується встановити у центрі Богодухова. Постійно раджуся щодо цього із донькою Петра Тимофійовича. Вже сплатив вартість гранітної брили, з якої буде викресана скульптура. Реалізую цей задум разом із харківськими скульпторами Олександром Демченком та Василем Семенком. Урочисте відкриття пам'ятника відбудеться у дні ювілейних роковин.

Крім того, буде відкрито ще й меморіальну дошку академіку на будинку середньої школи у селі Кленове Богодухівського району.

Та не лише знаменитими харків'янами цікавлюся. Мене захоплює археологія — дослідження доби раннього середньовіччя Південно-Східної Європи, зокрема, салтівсько-маяцька археологічна культура та хозарознавство. У регіоні щороку організується різними навчальними закладами і дослідницькими установами чимало наукових експедицій для розкопок і вивчення артефактів Чочетокського та Наталіївського могильників, Мохначанського та Старосалтівського городищ та багатьох інших археологічних об'єктів, на які наша область

багата. У роботі деяких експедицій я теж беру участь.

— Як мені відомо, Ви не тільки особисто працюєте на розкопках пам'яток, а й належним чином організуєте подібні польові дослідження.

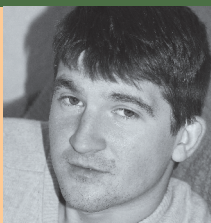
— Вважаю, що сьогодні небайдужі до нашої славної культурної спадщини громадяни повинні всіляко сприяти її вивченню і розвитку. Польовим дослідженням деяких археологічних експедицій я сприяю фінансово. І не тільки роботі на розкопках, а й вивченню знахідок і виданню наукових збірників.

Допомагаю не лише археологам. Торік заснував Всеукраїнську літературно-мистецьку і краєзнавчу премію імені Петра Василенка (поета, публіциста, краєзнавця) з врученням лауреатам нагрудного знака (медалі), посвідчення, диплома та грошової винагороди.

Переконалий, що меценатів у закладів культури, мистецтва і освіти повинно бути якомога більше.

На фотознімках: Микола Шакін з ескізом пам'ятника Петру Троньку. Меморіальна дошка Петру Василенку на фасаді середньої школи у селі Мартова Печенізького району Харківської області. Меморіальна дошка українському поетові Василю Мисіку на Будинку письменників у Харкові

редактор
Валерій ГРИЦЕНКО

культура і туризм

Фестиваль фестивалів «Хочу до Одеси!» об'єднав і прославив наше місто

Тетяна МАРКОВА, заслужений працівник культури України, начальник департаменту культури та туризму Одеської міської ради, за кілька годин після завершення багаторівневого і широкомасштабного проекту розповіла кореспонденту газети «Культура і життя»:

— Перші, досить серйозні для нас підсумки гранд-фестивалю «Хочу до Одеси!» щойно оприлюднили представники одеського бізнесу, з якими департамент культури та туризму перебуває у тісному контакті: у порівнянні з такими ж подіями 2013 року виторг кав'ярень, кафе, ресторанів, крамниць, інших закладів сфери культури, торгівлі й туристичних послуг зріс удвічі! Це означає, що ми не тільки повернули у наше місто туристів, **наповнилих** травневими подіями, а й **переварили вагомі** торішні здобутки. **Це вкрай позитивно**, адже вдалося створити особливу атмосферу передчуття свята, **зацікавити** гостей і містян, **переконати** їх, що фестиваль **неодмінно відбудеться** і стане особливим.

Звичайно, дякувати Богу, нам пощастило з погодою. В Одесі **зазвичай саме таке літо: спекотне сонце, тепле море, прохолодні вечори... А це — багато зацінку**, розвинута інфраструктура, привітні люди. **Тож туристи** почувалися дуже комфортно.

28–30 червня відбулось чимало найрізноманітніших заходів і їхня географія сягнула максимальних обширів міста й околиць. Навіть ті, хто віддає перевагу пасивному відпочинку на пляжі, теж мали прекрасну нагоду придбати, скажімо, красивий шезлонг, насолодитися **приємним сервісом**, скуштувати на березі моря вишуканих страв і напоїв. В Одесі чудова традиційна кухня, я переконана, в цьому ніхто не сумнівається...

Також на узбережжі влаштували спеціальні заходи, як от: фестиваль йоги, який широко анонсувався, здорового способу життя, дайвінгу, серфінгу, фестиваль зумбі (це такий новітній танцювально-спортивний напрямок). Фактично кожен міг не тільки відпочивати, а ще й брати участь у пере-

лічених дійствах, а то й розважатися на дорогому платному пляжі.

До речі, одеській владі інколи закидають обмеження вільного доступу на морське узбережжя, тож хочу принагідно сказати: в Одесі та її околицях абсолютно вільний, безперешкодний і безкоштовний вхід на будь-який пляж, і за цим суворо стежить місто. Інша справа, що на кожному пляжі, в залежності від рівня пропонованого сервісу, ціни суттєво різняться. Це правда, так є.

Туристи, які 30 червня відвідали пляж на Рів'єрі, стали учасниками діджей-параду, це був справжнісінький рай для тих, хто любить танцювати. Тривав він із 10-ї ранку до 3-ї години ночі... А напередодні в Аркадії пройшов безкоштовний концерт відомої італійської співачки Ін-Грід, відкрився фестиваль фонтанів.

Також діяло **чимало майданчиків** у зелених зонах. У парку Перемоги впродовж усіх трьох днів **відбулися родинні, екологічні та фестивалі зеленого туризму**. Там навіть моя онука брала участь у показах дитячої моди, я не знала про це, щойно довідалась від невістки... **Демонструвалися фільми, мультфільми, а народні майстри, художники презентували свою творчість.**

У Парку імені Тараса Шевченка — локація фестивалю «Одеса 200 років тому». Там стріляли з лука, перевдягали-

ся в історичні костюми, імітували взяття фортеці Хаджибей. Усе проводилося силами волонтерів, особливим попитом користувалася нагода **перевдягнутися в костюм іншої епохи**. На **спортивному фестивалі** у Старобазарному сквері юнаки демонстрували бойові мистецтва, кік-боксинг, бокс, вільну боротьбу тощо.

Велелюддя, **відчуття невинного руху, свята, теплоти, веселощів**, як каже молодь, — **драйву**, панували й у середмісті Одеси. У **Міському саду, на ярмарковій сцені та численних майданчиках на вулиці Дерибасівській, на головній сцені біля пам'ятника Дюку**, де 29 червня грала перша ліга ККВ.

Усе **заплановане відбулося**, все вийшло. До нас завітало багато гостей-учасників на танцювальний фестиваль, фестиваль зумбі, велопробіг, на **файер-фест, який пізно ввечері проходив на Ланжероні**. Приїхали виконавці з Києва, Івано-Франківська, Харкова, Миколаєва, Молдови...

Вишиванковий фест в Одесі проходить **зазвичай наприкінці серпня, на день Державного прапора та День Незалежності**, тоді Потьомкінськими сходами **лаштується вишиванковий ланцюг, розтягується величезний синьо-жовтий прапор**, а весь Приморський бульвар перетворюється на зону фольклорної творчості. Цьогоріч у групі хлопців **виникла** ідея провести схожий

захід — «Мегамарш у вишиванках», і ми постаралися **максимально вписати його у загальний контекст проекту.**

На час свята **організатори запровадили систему паперових браслетів на липучках**, і дуже багато закладів міста давали **за ними різні знижки, найменше — 10 відсотків. І це теж спрацювало**, бо вдалося поєднати зусилля наших бізнесменів і діячів культури, творчих, креативних ініціативних груп.

Воєнні та політичні загрози в Україні, критичний стан туристичної галузі в нашому місті спонукають одеситів **об'єднуватися**. У нашому багатонаціональному місті за всіх часів панував особливий дух єдності, тут завжди вміли домовлятися один із одним. Коли після жаклих травневих подій Одеса перебувала в шокі, всіх охопило не відоме досі пригнічення й оціпеніння, а туристичний сезон розбився на наших очах, без такого об'єднання було б неможливо за три тижні підготувати цей фестиваль.

Величезна кількість людей повірила нам, відкукнулася, взялася за працю. Одних лише учасників було понад півтори тисячі. До речі, хоча звернути увагу, що ніхто з виступаючих на сцені біля Дюка, зокрема й на кавер-фесті, не отримав ніякої оплати, **все проходило винятково на волонтерських засадах.**

Ми підсумовували масовість наших заходів і будемо ще підраховувати, скільки туристів завітало на гранд-фестиваль «Хочу до Одеси!», але те, як я говорила, що виторги **подвоїлись**, а всі готелі були **заповнені** вщерть, є підставою вважати, що до цифри в 100 тисяч чоловік ми наблизилися впритул. А отже цей фестиваль фестивалів **відтепер буде в Одесі традиційним.**

Валерій ГРИЦЕНКО
Фото автора та
Валентина КОНДРАТЮКА

культура і туризм

Кіно без слів

ТОЛЕРАНТНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНА, РЕЛІГІЙНА, СЕКСУАЛЬНА

В Одесі завершився п'ятий кінофестиваль «Німі ночі-2014». Він традиційно пройшов на причалі яхт-клубу та в концертно-виставковому залі Одеського морвокзалу.

Директор «Німих ночей-2014» Іван Козленко зазначив: «Завданням фестивалю є вивільнення слова через «німе» кіно. Коли треба подати торжество толерантності, вміння чути одне одного й приймати інакшість».

Триденна програма ювілейного фесту була присвячена толерантності – національній, сексуальній, релігійній. Підтримку теми продемонстровано стрічками з України, США, Японії, Франції, Німеччини, Білорусі. Примітним став факт показу першого кримськотатарського фільму «Алім». Стрічку створено на Ялтинській кінофабриці ВУФКУ в 1926 році Георгієм Тасіним. Сюжет заснований на кримськотатарській легенді, перетвореній 1925-го на п'єсу кримськотатарським поетом, режисером і драматургом Іпі Умером. Таємним розпорядженням від 21 квітня 1937 року картину було заборонено до показу. Символічно, музичний супровід до стрічки створював відомий гітарист-виртуоз Енвер Ізмайлов.

Також продемонстрували «Ягідки кохання» Олександра Довженка – єдину комедію в доробку режисера, відзняту в Одесі. Сатиричний фільм пройшов під акомпанемент одеського етноджазового тріо «FKP trio».

«Німі ночі» мають свою особливу атмосферу. Потрапляючи сюди, відчуваєш стан гармонії, притаманний Одесі. Це дивний, незвичний фестиваль. Із кожним новим показом відчуваєш ще більшу його актуальність. Адже саме в такому кіно прихована таємниця творення дивовижного мистецтва, – сказав міністр культури України Євген Нищук. – Юні актори театральних університетів на перших курсах усі свої етюди передають мовою міміки, поглядів та жестів і лише оволодівши власним тілом, починають використовувати голос. За словом можна сховатися. А в німому кіно в актора говорить тіло та душа, вся його природа. У глядачів з'являється просвітлене бажання думати. Велика шана організаторам, які попри складнощі вже вп'яте поспіль проводять «Німі ночі». Зі свого боку Міністерство культури готове підтримати цю ініціативу і при можливостях бюджетної програми – долучитися до його фінансування.

Ювілейний фестиваль, ініційований у 2010 році Благо-

дійним фондом імені Івана та Юрія Лип, цього року пройшов у рамках святкування Дня Конституції України за підтримки Державного агентства України з питань кіно, Благодійного фонду «Розвиток України», Національного

центру Олександра Довженка, Одеської обласної адміністрації та Одеської міської ради. Партнерами заходу виступили Посольство США в Україні, Французький інститут та Британська Рада в Києві.

Фотознімки Валерія ГРИЦЕНКА, Валентина КОНДРАТЮКА

Часопис про мистецьке місто

В Одесі започатковано новий щоквартальний журнал. Назва видання «Мистецький простір Одеси» налаштовує на широкий спектр проблематики, пов'язаної із різними видами мистецтва.

У першому числі акцент зроблено переважно на музиці. До слова, член редакційної колегії талановита піаністка та ще й, як виявилось, менеджер Марина Перепелиця, сказала мені, що команда, яка працювала над випуском, орієнтувалася саме на наш журнал «Музика», що, звісно, дуже приємно. Проте у номері є й

матеріали з образотворчого мистецтва, літератури, цікава публікація про музей «Дім Блещунова», розважальна сторінка.

Головними своїми читачами редакційна колегія бачить творчу дитячу та викладацьку аудиторію, чим пояснюється значна кількість статей про музичні школи, дитячі фестивалі, методику викладання у мистецьких закладах тощо.

Журнал яскравий, кольоровий, щедро ілюстрований – і вже тим привабливий. Статті у ньому друкуються і українською, і російською мовами.

Перший номер – як пробна куля. Ще є над чим працюва-

ти: удосконалювати рубрики, розширювати тематику, місцями уважніше редагувати й вичитувати тексти... Варто подумати й над жанровою дефініцією «творчий журнал», бо творчим може бути, радше, не сам журнал, а люди, які над ним працюють. Та в будь-якому разі слід подякувати департаментові культури й туризму Одеської міськради, котрий опікується виданням, а також усім його творцям.

Ольга ГОЛИНСЬКА,
головний редактор журналу
«Музика»

редактор
Ольга ГОЛИНСЬКА

Музика

■ ДОВГООЧІКУВАНА ВИСТАВА

В оперній студії Національної музичної академії України імені Петра Чайковського відбулась прем'єра опери Віталія Кирейка «У неділю рано зілля копала», написаної за мотивами однойменної повісті Ольги Кобилянської.

Оперу було написано ще 1965 року. Прем'єра відбулася 1966-го на сцені Львівської опери, але в репертуарі театру вона залишалася недовго. Прем'єри у Києві композиторові довелося чекати майже півстоліття! Виконавці-початківці – студенти НМАУ вразили присутніх високим професіоналізмом, умінням втілити психологічну глибину образів, драматизм почуттів, яскраво поданих у музиці митця. Перед слухачами постали картини життя карпатських гуцулів початку минулого століття, їхні суворі звичаї та жагучі пристрасті, боротьба за щастя й безмежний світ емоцій.

Сильні характери своїх персонажів відтворили талановиті співаки Ольга Дорошук (циганка Мавра), Ольга Бурда (красива й горда Тетяна-Туркиня, яку виростила Мавра), Анастасія Крук (добра й лагідна Настка), а також Денис Жданов (Гриць) та Еміль Абдулаєв (Андронаті, батько Маври). Напрочуд правдивими були й інші артисти. На жаль, слухачі не мали змоги оцінити оркестрову палітру твору – опера йшла у супроводі фортепіано, партію якого професійно виконала Євгенія Кучеренко, за диригентським пультом був Назар Якобенчук.

Хочеться сподіватися, що оперна студія академії найближчим часом включити оперу «У неділю рано...» до свого репертуару, і вона зазвучить у супроводі оркестру. Хотілося б також почути твір у повному авторському варіанті (у чотирьох діях), із хоровими сценами, які не просто доповнюють звукову палітру, а й несуть важливе драматургічне навантаження.

Особливо відзначимо режисера-постановника – студентку IV курсу НМАУ Ладу Шиленко (художній керівник – заслужений діяч мистецтв України Петро Ільченко). Власне, завдяки її ініціативі твір побачив світло рампи у столиці. Вона яскраво продемонструвала свою професійну майстерність – провела цю романтичну оперу-драму із трагічною розв'язкою «на одному диханні», зрозумівши її філософський підтекст, відчувши і втілюючи наскрізний розвиток усіх вокальних номерів, специфіку сценічних і драматургічних контрастів.

Побажаємо усім виконавцям і композиторові подальших успіхів, невичерпної творчої енергії, ентузіазму.

Ірина ШЕСТЕРЕНКО

І знову «Дама з камеліями»

Ольга ГОЛИНСЬКА

Прем'єра у Національній опері України – завжди подія, а тим більше, коли йдеться про світову класику. 26 червня шанувальники балету вщерть заповнили глядачеву залу театру, очікуючи на чергову зустріч із «Дамою з камеліями»

Сюжет роману Олександра Дюма-сина, добре відомий меломанам за «Травіатю» Джузеппе Верді, широко розтиражовано не тільки у драматичному театрі, а й у кіно і навіть балеті. Одну з таких балетних версій і запропонували балетмейстер Аніко Рехвіашвілі, диригент Олексій Баклан (вони ж – автори лібрето й музичної редакції), художник Наталія Кучеря та артисти балетної трупи.

Від початку численна публіка, серед якої були помічені журналісти, відомі бізнесмени й політики, провідні митці, завмерла у передчутті відкриттів. Не бажаючи «протанцювати», як висловився Олексій Баклан, оперу Верді, творці вистави зупинили свій вибір на чудовій музиці Людвіга ван Бетховена, Йоганнеса Брамса, Йоганна Пахельбеля, Едуарда Елгара, Габрієля Форе, Ігоря Стравінського (щоправда, експресивний нерв останньої дещо вибивався із загальної інтонаційної палітри), яку загалом непогано виконав оркестр.

Але, хоча солісти й кордебалет дуже старалися бути органічними й акторськи виразними у рамках своїх мізансцен (хочу, зокрема, відзначити Анастасію Шевченко – Марі Дюплессі, Дениса Недака – Александр, Олександра Шаповала – Герцог де Гіз, Олександра Іващенко – батько Олександра), на жаль, дива не сталося. Весь час ловила себе на думці, що десь уже все це бачила й чула: малоцікава, надто традиційна хореографія, примітивні декорації із показом слайдів на заднику, неоригінальні костюми... Та й лібрето грішило еkleктикою, – наприклад, сцена аукціону на почат-

ку вистави, мотив карнавалу із відповідним вбранням танцівників і масками прямо відсилають до новаторської, високохудожньої постановки весвітньо відомого хореографа Джона Ноймаєра 2008 року. Він поставив балет на фортепіанну музику Фридерика Шопена, тож невіливо сливає запитання: а чи випадково автори київського спектаклю зосередили увагу на творах Бетховена з превалюванням звучання фортепіано? Або поява образу головної героїні у кількох «іпостасях» перед трагічною розв'язкою (просто кажучи, кілька балерин уособлюють її, одягнувши плаття, у яких вона

поставала впродовж усієї дії) дуже вже нагадує фрагмент із вистави Донбас Опері «Летючий голландець», яку кияни побачили наприкінці минулого року. Перелік таких збігів можна продовжити.

Обмін думками з колегами в антракті підтвердив справедливості моїх вражень. Одна журналістка сказала: «Я не дивлюся на сцену, а просто слухаю хорошу музику». Чоловік, який сидів поруч зі мною, ...спав. Але ж не за цим ми ходимо на прем'єри в Національну оперу?

На фотознімку:
Дует Марі Дюплессі та Александра
Фото Валерії ЛАНДАР

Віртуози на «Віртуозах»

У Львові в рамках фестивалю «Віртуози» виступила відома українська скрипалька Соломія Івахів

Кожен приїзд виконавиці до рідного міста – свято для шанувальників її таланту. Яскрава представниця львівської скрипкової школи, лауреат міжнародних конкурсів, володарка золотої медалі Фріца Крейслера, директор музичних програм Українського інституту Америки, нині живе у США і працює в університеті штату Коннектикут, а також у Меннес-інституті Нью-Йорка.

Перший відділ концерту розпочав камерний оркестр «Віртуози Львова» під батогом польського диригента Чеслава

Грабовського. Прозвучала Серенада для струнного оркестру Едуарда Елгара. Оркестр майстерно доніс багату мелодику цього романтичного твору, насиченого інтонаціями англійських народних пісень, а також ясність, урівноваженість форми.

Концерт для скрипки з оркестром № 5 Вольфганга Амадея Моцарта – яскравий зразок цього класичного жанру. Виконання твору Соломією Івахів відзначалося чіткістю і рельєфністю. Скрипалька вміло вибудувала його гнучку темпову та динамічну палітру. А на прохання слухачів Соломія

зіграла «Іспанський танець» Мирослава Скорика.

Особливою проблемою для виконавців у Концерті для скрипки і фортепіано з оркестром Фелікса Мендельсона, що прозвучав у другому відділі, є збереження драматургічної цілісності при належному показі деталей, а також неабиякі труднощі, пов'язані з ансамблюванням. Слід зазначити, що солісти – Соломія Івахів та її партнер, знайий львівський піаніст Мирослав Драган блискуче впоралися з нелегким завданням.

Оксана ЗАХАРЧУК

редактор
Надія СОКОЛЕНКО

театр

«ТЕАТР НА ВАЛІЗАХ»

Під такою назвою в Музеї театрального, музичного та кіномистецтва України до кінця липня проходить перша персональна виставка талановитого українського театрального ху-

дожника Андрія Романченка.

Експозиція представлена у рамках проекту «Майстер та його учні», започаткованого минулоріч виставкою видатного сценографа Данила Лідера «Лідер. Повернення». А сам Андрій Романченко – з останньої групи його студентів у Національній академії образотворчого мистецтва і архітектури.

Киянин за місцем проживання, донеччанин за місцем роботи, пан Андрій співпрацює й з іншими театрами України, переїжджаючи з міста до міста. Тому й така назва виставки, і підписи під експонатами надруковані на залізничних квитках.

Свою авторську виставку митець створив власноруч. Експозицію розпочинають роботи Косарева, Лідера, ескізи Романченка до дипломної вистави «Гамлет» із присвятою своєму майстрові – як знаки початків творчого шляху художника. Далі – макети, ескізи костюмів і декорацій, сценічні костюми, створені ним до вистав в українських театрах протягом останніх десяти років.

Митець рівнозначно працює і в сценографії, і в розробці сценічних костюмів, та навіть часом докладає рук до їх пошиття особисто для виконавців. Частина костюмів та макетів для виставки передав Донецький національний академічний український музично-драматичний театр, на щастя, їх вдалося доставити до Києва без перешкод.

Ада САПЬОЛКІНА

Гольдоні про таке і не мріяв!

Катерина МАЩЕНКО

Під завісу театрального сезону Національна оперета випустила нову яскраву роботу – мюзикл «Труффальдіно із Бергамо», який викликав у глядачів лише позитивні емоції та море незабутніх вражень.

Соковиті тексти цікавої, насиченої подіями п'єси Карла Гольдоні «Слуга двох панів» гармонійно звучали з вуст артистів театру у віршованій формі у вдалому перекладі українською. Прекрасна музика Олександра Колкера налаштувала на святковий настрій. Тож театр в одну мить перетворився на справжній Венеціанський карнавал.

Буяння фарб, яскравість костюмів, блиск прикрас, загадкові маски, кураж від пригод і авантюри, пристрасні обіцянки та обман, сміх, азарт та інтриги занурили публіку у таємничу і захоплюючу епоху «плаща та шпаги».

Дійство, як і годиться для карнавалу, почалося з вулиці. На відкритій сцені біля Національної оперети розгорнулася театралізовані сценічні бої. Кожен охочий мав можливість потримати шпагу в руках та повчитися майстерності фехтування. За словами режисера-постановника вистави Богдана Струтинського, мюзикл «Труффальдіно із

Бергамо» – цікавий тим, що поєднує сильну драматургію Карла Гольдоні та прекрасну музику Олександра Колкера. «Вистава складна і виснажлива для артистів. Комедія дель арте – це безперервний рух, швидкі зміни подій, миттєві реакції. Сама музика диктує божевільний, в хорошому сенсі, темпоритм, динаміки додає віршована форма текстів. Приємно, що така нова фарба, такий жанр, як комедія масок, з'явився на нашій сцені», – підкреслив режисер.

На прем'єру завітав композитор і автор мюзиклу Олександр Колкер, який сорок років тому написав музику до мюзиклу за п'єсою Сухово-Кобиліна «Весілля Кречинського», що йшов на цій сцені у постановці Едуарда Митницького.

Комедія дель арте, з притаманною їй наддинамічністю, швидкими змінами подій, миттєвими реакціями та дуже високими вимогами до акторів, підкорилося творчому колективу Національної оперети. Це засвідчили бурхливі оплес-

ки, гучні овації та вигуки «Браво!» з глядацької зали, в якій і в перший і другий день показу не було навіть де яблуку впасти. І це – не перебільшення!

Після вистави Олександр Колкер сказав: «Це найкраще, що я коли-небудь бачив за своє довге життя. Виставу потрібно возити по всьому світу і показувати людям».

Усі, кому не вдалося потрапити на прем'єру мюзиклу «Труффальдіно із Бергамо» у червні, зможуть зробити це вже в новому 80-му театральному сезоні.

Відлуння в Києві

Нещодавно в Києві на сцені театру «Колесо» відбувся XVI Міжнародний фестиваль моновистав «Відлуння».

Незмінний художній керівник театру і співголова фестивалю народна артистка України Ірина Кліщевська розповіла, що кілька років «Відлуння» в столиці взагалі не було. Після кризи 2008-го економічно вигідніше було проводити його в Хмельницькому. Та минулоріч фест повернули на київську сцену.

Відбір цьогоріч достатньо складний, – пояснила пані Кліщевська. – Хтось був змушений відмовитись від учас-

ті, оскільки не знайшов фінансування (театри з Ізраїлю, Великої Британії, Польщі),

російському театру ми відмовили самі, враховуючи напружені стосунки між нашими державами. Деяким учасникам допомогли різноманітні культурні інституції в нашій країні, посольства. Шведський тромбоніст Еліас Файнгерша показав виставу «Саундтрек мого життя», знайшовши спонсора на батьківщині. Серед українських представників – Євген Нищук, який ще до міністерського призначення погодився зіграти в рамках фестивалю «Прекрасного звіра в серці». До нас долучилися актори з Хмельницька – Лідія Корницька та Володимир

Смотритель, а кияни Петро Миронов та Євген Лунченко зіграли свої вже добре знані та любими київським глядачем моновистави.

У театру більш інтенсивне фестивалне життя, ніж гастрольне, та нещодавно він побував на фесті моновистав у місті Бітола (Македонія) із спектаклем Марії Грунічевої «Я чекаю тебе, коханий». Ще одне запрошення отримав із Махачкалі. Та Дагестан – частина Росії. І якщо продовжуватимуться протистояння між країнами, театр на гастролі не поїде.

Лілія БЕВЗЮК-ВОЛОШИНА

редактор
Алла ЧЕРДИНЦЕВА

сучасне мистецтво

ПОЛІТ НОРМАЛЬНИЙ

Бьордвотчінг (від англ. «bird watching» – спостереження за птахами) офіційно дістався України! У дніпропетровському музеї «Літературне Придніпров'я» відкрилася виставка «Птахи України. З любов'ю».

Виставка – освідчення у коханні птахам, об'єднала роботи 15 українських авторів різних за віком, місцем проживання та професією, а також світлина грецького фотохудожника, також зроблені на теренах України. На 50 фото представлено десяту частину багатого пташиного світу нашої держави.

Експозиція присвячена 20-річчю Українського товариства охорони птахів – національної громадської природоохоронної організації. Головна мета її діяльності – попередити зменшення чисельності та зникнення птахів, підтримувати різноманіття їх видів у природі шляхом збереження, охорони ключових екосистем.

МОСКОВСЬКІ МРІЇ

У Москві триває IV Московська міжнародна бієнале молодого мистецтва. Опікується акцією Девід Елліот, відомий як куратор київської Арсенале-2012. Тема форуму – «Час мріяти».

«Роботи для проекту відбиралися з-понад 3000 заявок, поданих на сайт бієнале; це твори 83 мит-

ців віком до 35 років із різних країн світу. Половина з них жінки, що відображає давно назрілі зміни у світі мистецтва. У рамках роботи куратора я багато подорожував Росією, зустрічався з художниками, відвідував майстерні і, звісно, спирався на мій попередній досвід, переконуючи авторів подавати заявки», – зазначив пан Елліот. Нагадаємо: навколо самої можливості проведення у російському Санкт-Петербурзі десятого фестивалю «Маніфеста» відбулася запекла дискусія. Частина митців наголошувала на несумісності світового арт-форуму із країною, що є агресором проти України.

Алла ЧЕРДИНЦЕВА

Україна відсвяткувала День молоді. Зважаючи на обставини, концертів чи будь-яких інших традиційних гучних гулянь не було. Натомість, у Києві ентузіасти влаштували... благодійний «гаражний» розпродаж.

На знаменитій столичній Пейзажці – Пейзажній алеї – цієї неділі було не проштовхнутися. І завзичай не безлюдна, цього разу вона нагадувала Андріївський узвіз на День Києва. А водночас і блошиний ринок, що на Куренівці. На заклик Київ market у соціальній мережі Фейсбук відгукнулися більш ніж чотири сотні охочих продати витвори рук своїх (або ж навпаки щось корисне, але геть непотрібне у власних домівках). Загалом благодійна торгівля йшла з 180 стендів.

І кого тільки можна було побачити на Пейзажці. Речі зі своїх колекцій на нібито «гаражний», а так – просто великий святковий благодійний розпродаж надали Poustovit і дизайнерський дім LAKE / KAMENSKAYAKONONOVA. Прямо на їхньому стенді (тор-

Серця для миру

гували і верхнім одягом, і взуттям) пропонували ще й написати листа воякам української армії. Із бажаючих навіть невеличкі черги утворювалися!

Чи не найяскравішою з учасниць ярмарку стала легендарна Тетяна Чеброва – художниця-«тральфреалістка», арт-терапевт, ювелір та вигадниця нашумілих «Арт-денів Невидимої Країни». Арт-дена – це арт-об'єкти, створені з коштливих та напівкоштливих каменів, антикварних значків, бісеру, стеклярусу, пір'я, золота, срібла – та всього, що тільки можна використати для витвору, фактично, ювелірних скульптур в авторській «змішттехніці». Кожен має власну поетичну назву і, по

суті, є втіленням окремого філософського есе. «Арт-ден» – це ще й оберіг, адже зроблений дійсним членом Національної асоціації арт-терапевтів України. На замовлення журналу «Антиквар», свого часу Тетяна Чеброва вигадала і виготовила арт-дени для найвідоміших колекціонерів України: Олександра Фельдмана, Олексія Шереметьєва, Ігоря Понамарчука. Володарями цих фантастичних виробів є й інші найвідоміші люди нашої країни і не тільки. Арт-орден «Мы – гусениці ангелів» зберігається у колекції будинку-музею Володимира Набокова у Санкт-Петербурзі... Особливу увагу на Пейзажці привертав, звісно, нещодавно створений Орден лівого вуха

Ван Гога та «супутній» артефакт – сумка із зображенням видатного художника, пошита власноруч пані Тетяною.

Головними героями святкового благодійного ярмарку стали 3,5-річна Єфросинія Симакова і вояки нашої армії. На операцію з повернення слуху для Фросі за день було зібрано 8 тис. грн. Спеціально для малолітньої вояки музики, а «Мамина Мануфактура» виготовила гігантські букви ФРОСЯ і ще подарункові скриньки у вигляді серця. Робота стенда допомоги українській армії, у свою чергу, принесла 16 тис. гривень. День молоді – це відтепер дійсно корисне свято.

Суспільство фестивалитів

В країні набирає оберти громадський рух – зокрема, і у сфері культури. Саме зараз триває обговорення, яким бути першому в Європі Фестивалю громадянського суспільства України.

За задумом авторів ідеї, він має відбутися восени 2014 року в столиці та регіонах. У рамках фесту (якщо він, звісно, відбудеться) має пройти і славнозвісний Всеукраїнський фестиваль альтернативного мистецтва та арт-терапії «Павлов-фест» (мистецтво людей із особливими потребами). Серед його проектів цього року заплановані: «Майстерня талантів» – майстер-класи з живопису та ліплення професійних ху-

дожників у спеціалізованих дитячих будинках та інтернатах для дітей із особливими проблемами та особливостями розвитку. Створення та презентація єдиної виставки робіт дітей інтернатів у галереї «Дім Миколи» (Київ); вернісаж комп'ютерних мистецтв; майстер-класи майстрів комп'ютерного дизайну для художників-аутсайдерів; мистецькі проекти людей із особливими потребами та особливостями розвитку: вистави, концерти, літературні вечори, кіноперегляди, образотворчі виставки.

Докладніше про ініціативу можна дізнатися на її офіційній сторінці: <https://www.facebook.com/pufgs>

редактор
Антон ФІЛАТОВ

КІНО

У КІНОТЕАТРАХ ІЗ 3 ЛИПНЯ

Кінопрем'єри цього тижня вселяють віру в перемогу. Протагоністи «Ліги мрії» боролися за створення FIFA, і завдяки їм сьогодні ми дивимось Чемпіонат світу з футболу. Герой «Роверу» боровся за власність і відстояв справедливість навіть у пост-апокаліптичному світі. «Чоловіки на грані» поєднали свої вади і породили цілу збірку анекдотів...

Ровер США, Австралія

Сюжет розгортається через десять років після глобального економічного колапсу. Безжалісний колишній солдат вистежує банду, що вкрала його автомобіль. Згодом він виходить на її слід у дикій австралійській пустелі. Почавши переслідування, герой і не підозрював, що опиниться у пастці...

Ліга мрії Франція

На початку ХХ ст. кілька ентузіастів із різних європейських країн вирішили спільними зусиллями реалізувати амбіційну мрію – створити футбольну асоціацію FIFA. В основу сюжету лягла дещо скандальна історія заснування Чемпіонату світу з футболу. У різні роки президентам FIFA доводилося йти на компроміси, боротися за свою мрію та шукати будь-які способи провести чемпіонат.

Чоловіки на грані Іспанія

Панорама кумедних вчинків восьми чоловіків, кожен із яких по-своєму намагається вирішити життєві проблеми. Один долає кризу середнього віку, інший – вибирається з фінансових проблем, третій намагається відновити стосунки з екс-дружиною...

Антон ФІЛАТОВ

СЬОГОДНІ В КЛЮБІ БУДУТЬ... ФІЛЬМИ

Антон ФІЛАТОВ

В Україні надзвичайно мало кінотеатрів. Якщо б вітчизняна мережа прокату була розвинута на рівні середньостатистичної європейської країни – кіноекранів у нас було б разів у десять більше. До того ж, репертуари наших кінозалів переповнені попкорновими фільмами, орієнтованими перш за все на підлітків.

Авторські та фестивальні картини з'являються в українському прокаті як виключення. Більш-менш компенсують хронічний брак серйозного кіно в Україні кіноклуби. Проте, в якому стані сьогодні перебуває рух кіноклубів, ми поспілкувалися з президентом Асоціації кіноклубів України Іллею Свідлером.

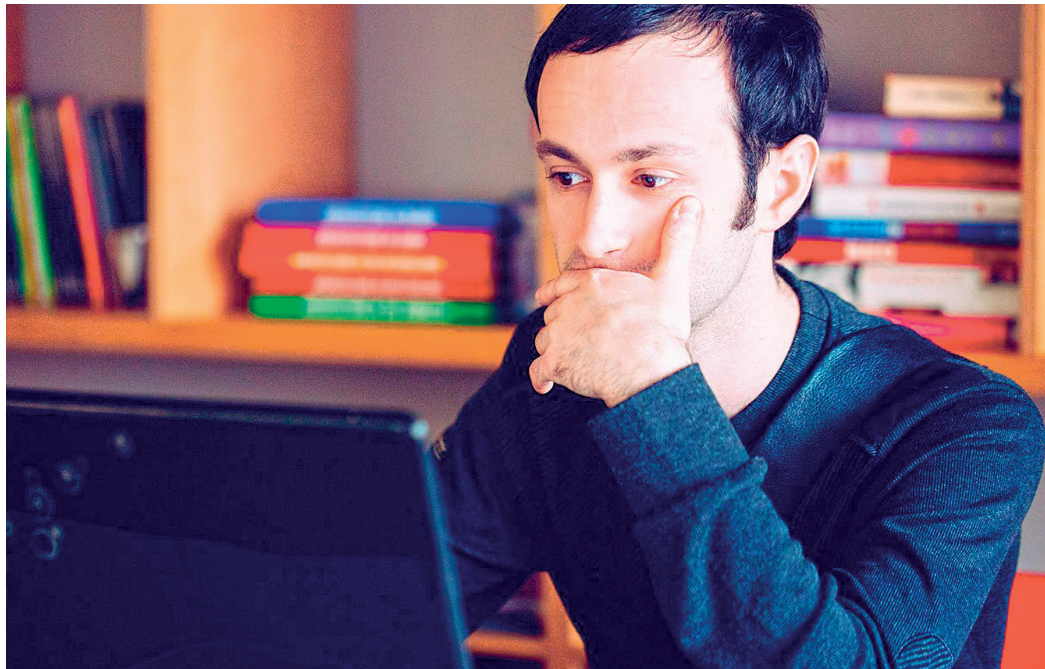
– Скільки всього в Україні кіноклубів?

– Близько 170-ти. У 2012–2013 роках їхня кількість скорочувалася. Проте цього року вона знову почала зростати.

– В якому місті їх найбільше?

– У Києві діє понад 15 кіноклубів, вони надали нам інформацію про себе. Другим за кількістю був Севастополь. Потім у рейтингу йдуть Одеса, Харків і Дніпропетровськ... У кожному великому місті є хоча б один кіноклуб.

– У багатьох кіноклубах досить невисока відвідуваність. Чому так? Адаже в

нашій країні багато поціновувачів нестандартного кіно.

– Ключова причина в тому, що самі організатори кіноклубів не надто зацікавлені у збільшенні своєї відвідуваності. Часто клуб діє без конкретної цілі чи концепції. Виключення з цього правила є, наприклад, No Name Club і кіноклуб Києво-Могилянки. В останньому діє учбова програма, за якою навчаються студенти. У нашій країні бракує кіноклубів, у яких би серйозно підходили до організації показів – влаштовували зустрічі з авторами фільмів, читали вступні лекції, якісно модерували дискусії між глядачами тощо.

– Чи можуть виникнути проблеми у куратора кіноклубу, якщо він показуватиме фільми, нелегально завантажені з піратських сайтів?

– В Україні – ні. Якщо на показ зібралось менше 60 глядачів, які переглядають фільм безкоштовно, то вони вважають це домашнім переглядом.

– Чи є кіноклуби, що спеціалізуються на українському кіно?

– З усіх діючих клубів 10–15 % спеціалізуються на вітчизняних фільмах. Іще близько 50 % відносяться до нашого кіно лояльно. Наразі тенденція показувати українське кіно охопила більшість вітчизняних кіноклубів.

– Тобто кіноклуби сприяють популяризації вітчизняного кіно?

– Вітчизняному кінематографу не вистачає реклами. А кіноклуби – це один із методів популяризації прокатних фільмів. Перед прем'єрою вони демонструються кілька разів у кіноклубах, що суттєво розширює їхню аудиторію.

– В Україні є прибуткові кіноклуби?

– Немає. Проте вони можливі, якщо ними серйозно займатися. Узагалі-то на рівні міністерства має діяти програма підтримки кіноклубів. Тільки у такому випадку в Україні буде повноцінний кіноклубний рух.

Карнавальний Фауст-патрон

«У нас було два пакети трави, 75 таблеток мескаліну, 5 упаковок кислоти, півсолянки кокаїну...» – із цих слів починалася подорож героїв стрічки «Страх і ненависть у Лас-Вегасі».

Фільму, який дав світову славу його режисерові Террі Гільяму. Коли ж переглядаєш його нову роботу «Теорема Зеро», складається враження, що сценарій до неї він писав у такому ж стані, в якому були і персонажі «Страху і ненависті...» після вживання всіх своїх галюциногенних запасів. Стрічка просто перевантажена

вишуканими декораціями, пафосними костюмами, екстравагантними технологіями та

іншими абсурдними вибриками фантазії цього британського філософа-комедіанта.

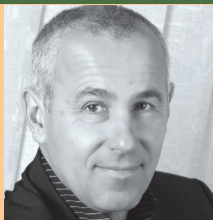
За своїм сюжетом ця картина – футуристична варіація на фаустівські мотиви. Учений-відчайдух намагається довести теорему, яка звела у психлікарню краці «мізки» людства. Довести теорему Зеро – все одно, що визначити стать Кончіти Вурст. Власне, й уся ця стрічка наповнена настільки ж екстравагантними персонажами, як і переможець останнього Євробачення.

У цьому балаганному антуражі окреслюються межі людського духу. Дивитися

цей фільм – як читати Шопенгауера посеред карнавалу. Усі підтексти стрічки повисають десь між філософськими максимами та бульварними анекдотами. Щоб отримати задоволення від перегляду – необхідно обрати з цих двох «благ» одне. Якщо ж ви спробуєте прослідкувати і за бурлеском, і за мудруваннями Террі Гільяма – у результаті залишитеся ні з чим. Так само, як і протагоніст стрічки, який після чергової сутички з теоремою постав біля розбитого «корита-комп'ютера».

Веніамін КІНЧУК

редактор
Володимир СУБОТА

гість редакції

«Життя. Я закоханий у тебе...»

Володимир СУБОТА

■ ПРИНАГІДНО

Сьогодні у нашій вітальні – голова Харківської обласної організації Національної спілки художників України, професор кафедри живопису, керівник персональної творчої майстерні сюжетно-тематичної картини Харківської державної академії дизайну і мистецтв, президент міжнародного благодійного фонду імені Іллі Рєпіна, народний художник України, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка Віктор Ковтун.

Представник харківської художньої школи вірний традиціям національного мистецтва. Він збагачує його власним образно-колеристичним баченням навколишнього світу, самовизначенням, фактурністю. Це додає певної привабливості полотнам. Віктор Ковтун завжди живе у повній гармонії із собою та оточуючими.

У Харкові одержав блискучу освіту. Цим завдячує талановитим вчителям – живописцю і графіку Віктору Лапіну, заслуженим діячам мистецтв України, професорам Євгену Єгорову та Леоніду Чернову, народним художникам України, професорам Адольфу Константинопольському та Олександром Хмельницькому, які передали художнику не тільки ази художнього ремесла, але й вміння бачити у буденних речах незвичне і чарівне, грати феєрією барв на полотні.

Загалом, харківським художникам притаманний репінський стиль, чим вони і вирізняються поміж інших. Продовжуючи традиції цієї школи, Віктор Ковтун намагається зробити світ кращим, привабливішим і добрішим. До слова, він багато зробив для того, щоб відродити в Україні мистецьку премію імені Іллі Рєпіна, щоб напередодні дня народження великого художника проводився щорічний міжнародний пленер у Чугуєві.

У творах Віктора Ковтуна простежується ностальгія за дитинством, рідним Поліссям, де в селі Мезин Коропського району Чернігівської області він народився і де до сьогодні мешкають родичі. Чимало полотен написано саме тут.

Віктор Ковтун – учасник багатьох персональних виставок як в Україні, так і за кордоном. Його роботи зберігаються у багатьох музеях України, приватних колекціях в країнах зарубіжжя. Остання персональна виставка під назвою «Життя. Я закоханий у тебе...» пройшла в Харківському художньому музеї і стала подією у мистецькому житті Слобожанщини.

МЕЗИН

Сіверщина – унікальний край з багатою історією, працьовитими людьми і дивовижною природою. Селу близько півстоліття. Тут археологи знайшли стоянку первісної людини, завдяки чому було організовано Мезинський археологічний музей, де нині зберігаються унікальні знахідки. А Національний природний парк, до якого увійшли навколишні віковічні ліси, мальовничі луки і річка Десна, додає читачеві уяву про чарівність цього краю.

– Село Мезин невелике, але воно уособлює мою Україну, це початок мого життя, – каже Віктор Ковтун. – Я тут виріс, пізнав радість і печаль, дізнався про народні звичаї і обряди, долучився до малярства. Криниця біля батьківської хати, звивиста стежка до річки, сонцяєйне соняшникове поле, бабуся Уляна на городі – це своєрідний космос, де кожна дрібниця настільки рідна і дорога, що не йде ні в яке порівняння з оточуючими мене сьогодні багатоповіхками і автомобілями сучасного мегаполісу.

Художник написав цикл картин, присвячених сільським жителям Чернігівщини – їхньому побуту і щоденним клопотам: «Настав вересень», «Повінь у Мезині», «Осінь на Чернігівщині», «Подих вересня», «Соняшники», «Зима на Чернігівщині», «Пароми в Мезині», «Гуси на Десні», «Везуть сіно», «На косовиці» та інші. Цим він зупинив прекрасну мить розміреного і одухотвореного життя односельців для прийдешніх поколінь.

ДУХОВНІ СВЯТИНІ КРАЮ

Виставка під назвою «Життя. Я закоханий у тебе...» пройшла в Харківському художньому музеї і стала чи не найбільшою. В експозиції були представлені 100 нових робіт, написаних протягом останніх років. Це великоформатні композиції на сакральну та історичну тему, портрети, натюрморти, пейзажі, в яких показаний багатоколеровий навколишній світ.

Візитівною виставки стали полотна, присвячені духовним святиням рідної землі. Це дав-

ні православні храми Києва, Харкова, Чернігова. («Зимовий Благовіщенський кафедральний собор», «Чернігів. Спаський собор», «Під небом вічності. Харків уранішній», «Софія Київська», «Володимирський кафедральний собор», «Храм 2000-ліття Різдва Христового»).

– Здається, що під час написання таких картин мимоволі поринаєш в ауру очищення, душевного спокою і гармонії зі світом, – ділиться своїм відчуттям художник. – Тому подібна робота завжди в радість.

Майстер не боїться поєднувати парадоксальні кольори, намагається вплітати до своїх натюрмортів елементи декоративно-ужиткової творчості. Полює малювати

квіти. Має цілу серію таких робіт. Кожен барвистий букет вбирає очі мереживом ліній, поетикою жовтогарячих і червоних кольорів і відтінків. Митець прагне експериментувати і шокувати, доповнюючи картини щедрими дарами землі – фруктами і овочами.

Пишається тим, що випало жити на Слобожанщині, опанувати ази малярства у славетних художників, творити разом з колегами мистецьку історію Харкова, продовжувати традиції славного земляка Іллі Рєпіна.

ВІДРОДЖЕННЯ В УКРАЇНІ ПРЕМІЇ РЕПІНА

Щорічна премія імені Іллі Рєпіна заснована Харківською облдержадміністрацією та

Харківською обласною радою. Аналогічна існувала в Російській Федерації 1966–1991 рр. Її лауреатами стали 197 художників. Роботи 154 із них сьогодні знаходяться у Чугуївській картинній галереї.

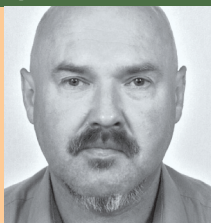
Рєпінський пленер, започаткований у 2000 році, щорічно проходить за підтримки Міністерства культури України, Харківської облдержадміністрації, Чугуївської міської ради та обласної організації Національної спілки художників України. Час проведення заходу завжди незмінний. Цього року з 15 липня до 5 серпня пройде XV пленер присвячений 170-річчю від дня народження Іллі Рєпіна.

Свого часу Ілля Юхимович писав: «Я вірю, Чугуїв колись стане справжнім центром розвитку образотворчого мистецтва». Ці слова майстра виявилися пророчими. Сьогодні Чугуїв, де живуть і творять уже учні учнів Іллі Рєпіна, асоціюється з іменем знаного художника. Громада професійних художників цього районного центру нараховує десять чоловік, не кажучи вже про аматорів. Садиба-музей Іллі Юхимовича – своєрідна Мекка для художників із багатьох країн.

На фотознімках: репродукції картин Віктора Ковтуна

редактор
Сергій БАХІН

КНИГАРНЯ

АНАТОЛІЙ ДІМАРОВ

Українська культура зазнала непоправної втрати. На 93 році життя після тривалої хвороби помер видатний український письменник, лауреат Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка Анатолій Дімаров.

Анатолій Андрійович Дімаров народився 17 травня 1922 року в місті Миргороді на Полтавщині в сім'ї вчителя. Був учасником війни. Навчався в літературному інституті ім. Максима Горького в Москві та у Львівському педагогічному інституті. Працював секретарем сільської Ради, тривалий час працював у редакції газети «Радянська Україна», головним редактором Львівського обласного видавництва та головним редактором видавництва «Радянський письменник». Упродовж 65 років Анатолій Дімаров був членом Спілки письменників України, обирався членом Ради і членом Президії Національної спілки письменників України.

Перша книжка оповідань і повістей Анатолія Дімарова «Гості з Волині» побачила світ у 1948 році. Згодом вийшли друком ще дві книжки з волинської тематики: «На Волинській землі» (1951) та «Волинські легенди» (1956). За роки плідної творчої діяльності Анатолій Дімаров залишив велику літературну спадщину. Більшість книг Анатолія Дімарова неодноразово перевидавалася масовими накладом. Книжки прозаїка перекладалися російською, англійською, французькою та багатьма іншими іноземними мовами.

У 2004 та у 2006 роках були повністю видані томи епопей А. Дімарова «І будуть люди» та «Біль і гнів», свого часу нищівно потоптані цензурою.

Творчість Анатолія Дімарова відзначена високими літературними преміями та державними нагородами. За роман «Біль і гнів» 1981 року він удостоєний Державної премії України ім. Т. Г. Шевченка. Літературна та громадська діяльність Анатолія Дімарова була пошанована орденами Ярослава Мудрого IV та V ступеня, Почесною Грамотою Президії Верховної Ради України.

Світла пам'ять про Анатолія Андрійовича Дімарова – видатного українського письменника, чесну й порядну людину, залишиться у серцях багатьох людей, які мали щастя особистого спілкування з талановитим митцем.

Київська організація Національної спілки письменників України.
Національна спілка письменників України

Читання – у трійці українських хобі

БІЛЬШЕ ПЛОВИНИ УКРАЇНЦІВ ВІДДАЮТЬ ПЕРЕВАГУ ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Сергій БАХІН

У діяльності Міністерства культури – позитивні зміни. У назві одного з департаментів з'явилося слово «читання», яке говорить про зацікавлення цією сферою культури. Про це голова Львівського «Форуму видавців» Олександра Коваль сказала на відкритті конференції «Державна політика книжкової сфери: новий шанс для України».

Близько сотні видавців, розповсюджувачів, письменників, бібліотекарів, критиків зібралися у стінах Києво-Могилянської академії обговорити актуальні питання. Зокрема, щодо формування основних засад державної політики у сфері книговидання, а також, що можуть зробити представники тієї чи іншої сфери для реалізації державної політики. Окрім «Форуму видавців» та Міністерства культури, організаторами акції виступили Українська бібліотечна асоціація, Асоціація видавців і книгорозповсюджувачів, а також Польський інститут у Києві, Інститут книжки (Польща), програма «Культура» Східного партнерства ЄС.

Коментуючи виступ представника Європи Лучано стосовно співпраці, в тому числі й у книжковій галузі, Коваль зазначила, що співпраця з Євросоюзом буде натхненною і творчою. А як треба, то впливатимемо на наш уряд – адже маємо потужне громадянське суспільство.

Представник уряду – віцепрем'єр Олександр Сич висловив жаль, що люди перестають читати. Причиною цього він назвав війну і кризу. Утім, згідно з дослідженням читачких звичок та ставленням до читання, українці досі залишаються читачами – 88,3 % протягом останнього року прочитали бодай один текст. Більш того, 77,7 % співвітчизників стверджують, що люблять читати і шкодують, що роблять це недостатньо.

Середньостатистичний українець прочитає повністю 4,3

книги на рік (обсягом понад 100 сторінок). Майже 58 % наших земляків розповіли, що протягом останнього року перечитали щонайменше одну книгу понад 100 сторінок. Бібліотеку в паперовому чи електронному вигляді формують 46,4 % мешканців України.

Читання входить до трійки найпоширеніших форм проведення дозвілля – разом із переглядом телевізора і спілкуванням із друзями та близькими. Перевагу художній літературі віддають 52,5 %, соціально-політичній й еконо-

мічні новини схильні читати 52,6 % опитаних; 51,5 % людей полюбляють дізнаватися про світське життя, шоу-бізнес, спорт, моду тощо.

Фахова, наукова, ділова, навчальна література є пріоритетом для 42,4 % респондентів; самовчителями, довідниками, порадиниками користуються 40,8 % опитаних. Тексти про культуру, мистецтво, критику цікавлять 31,9 % читачів, а найменше користується попитом духовна та релігійна література – 26,9 %.

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ ОГОЛОШУЄ КОНКУРС НА ЗАМІЩЕННЯ ВАКАНТНОЇ ПОСАДИ:

– **головний спеціаліст відділу міжнародного співробітництва та протоколу управління міжнародного співробітництва (на час відпустки по догляду за дитиною) – 1 вакансія.**

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста; стаж роботи за фахом на державній службі на посаді провідного спеціаліста не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3 років, володіння англійською мовою.

У конкурсі можуть брати участь громадяни України, які мають вищу освіту, стаж роботи за фахом.

До заяви додаються наступні документи:

- особова картка (форма П-2 ДС);
- автобіографія;
- дві фотокартки розміром 4x6 см;
- копія паспорта;
- копія диплома про освіту;
- копії документів про підвищення кваліфікації, присвоєння наукового ступеня або вченого звання (у разі наявності);
- копія військового квитка;
- копія ідентифікаційного коду;

- копія трудової книжки;
- декларація про доходи за 2013 рік;
- медична довідка про стан здоров'я за формою, затвердженою МОЗ;
- письмова згода про проведення спеціальної перевірки.

Документи для участі в конкурсі приймаються протягом місяця від дня опублікування оголошення в газеті «Культура і життя»:

01601, м. Київ, вул. І. Франка, 19, кім. 109.

Додаткова інформація за тел.: 234-39-93.

Конкурсна комісія

редактор
Світлана СОКОЛОВА

про арт

ВІЗНАЧЕНО ЛАУРЕАТИВ

У Києві в Будинку художника на Всеукраїнському трісеналі «Скульптура-2014» визначено лауреатів.

Премії присуджено:

I – Костянтину Синицькому (Київ);

II – Валерію Пирогову (Харків);

III – Олександр Михайличенку (Київ).

Дипломами лауреатів відзначені художники: Саїд Ахмаді (Харків) за твір «Кімната надії»; В'ячеслав Гутиря (Краматорськ) за твір «Тайна вечеря»; Олександр Дяченко (Київ) за твір «Голий»; Діна Марголіна (Київ) за твір «Чайна бесіда»; Олександр Сухоліт (Київ) за твір «Жінка, що лежить»; Юрій Храновський та Анна Немчина (Київ) за твір «Дві дівчинки, пташка та веселий морячок».

Дирекція виставок Національної спілки художників України запрошує до 6 липня переглянути незвичну й цікаву експозицію.

На фотознімку: Костянтин Синицький. Робота із серії «Головоноги» – з металу та дерева

Світлана СОКОЛОВА

Днями в містечку «Мануфактура», неподалік Києва, відбулося відкриття садово-паркової бронзової скульптури сучасного українського митця Ганни Волошко «Час швидкості».

Триметрова робота виконана у жанрі міської скульптури і передає змагання у швидкості галантного джентльмена Генрі на шикарному велосипеді з веселою такою Тіффані...

Композиція природно доповнює архітектурний ансамбль містечка, нагадуючи про час перших аеропланів, стильних авто, елегантного вбрання...

Верхи на ровері

Презентація «Часу швидкості» збіглась із «Днями голландської велокультури». Десятки учасників велопробігу на сучасних і ретро-залізних конях із цікавістю розглядали увічненого Ганною прогресивного сучасника XIX століття. А вже тоді мати велосипед було все одно, що нині мерседес.

Скульптура виконана в класичній техніці бронзового лиття, велосипед – ковка з латуні та бронзи, – каже пані Ганна. – Щоб передати образ європейця, довелося ретельно дослідити історію костюма.

І справді, тут кожна деталь продумана: майорить шарф, із внутрішньої кишені визирає годинник, а в таксі на нашій шийці написано її ім'я – все як було тоді.

Жінка-скульптор – це унікально, – вважає галеристка Елеонора Янко. – Бо технічно дуже складно творити. Ганні чудово вдалося не втратити важливих елементів. Кожна деталь нас ніби переносить у минуле.

Велосипедист Максим приїхав на сучасній моделі велосипеда XIX століття – penny-farthing (який нагадує транспорт скульптурного Генрі), і розповідає, що робота може привернути увагу до розвитку в Україні європейської велокультури: «Сподіваюся, вона приживеться і в Україні. А вже в столиці, наприклад, і велодоріжки є. Утім, на них, як правило, паркуються автомобілісти».

Персонаж мисткині досить позитивний, хоча й створювався під час буремних подій в Україні.

Хотілося б, щоб мої роботи несли задоволення, наповню-

вали наше життя яскравими барвами, – говорить Ганна Волошко.

Неподалік її ж «Господарочка» – зворушлива жанрова сценка, де дівча пасе качок...

В арт-галереї «Мануфактура» – також експонуються скульптури Ганни «Прогулянка с другом» та «Вундеркінд». Вони вперше були представлені у 2010 році на Великому скульптурному салоні в Києві. Ці чудові роботи також побували й за кордоном – в Угорщині. А ще виконані в улюбленому стилі Ганни – «гротеск».

Фото авторки

ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ ТРИВАЄ!

Передплатна ціна на II півріччя 2014 р.:

3 місяці – 44,10 грн; 5 місяців – 72,55 грн

У передплатній ціні враховано вартість доставки до вашої поштової скриньки і вартість оформлення абонементу.

Передплатний індекс у Каталозі видань України
60969

Передплатні індекси інших наших видань: газета «Кримська світлиця» – 90269; журнали: «Українська культура» – 95220, «Український театр» – 74501, «Музика» – 74310, «Пам'ятки України: історія та культура» – 74401, «Театрально-концертний Київ» – 37112.

Довідки за тел. (044) 498-23-64; e-mail: nvu.kultura.porhun@gmail.com

Передплату можна оформити в будь-якому поштовому відділенні зв'язку України, через передплатні агентства, а також у редакції газети.

Газета «Культура і життя»
№ 27 (4599), 4 липня 2014 р.

Виходить із 7 жовтня 1923 року
Свідоцтво про реєстрацію
КВ № 1026 від 26.10.94 р.

Засновники

Міністерство культури України, Український комітет профспілки працівників культури, редакція газети

В.о. головного редактора

Наталія ЗІНЧЕНКО

Адреса редакції

03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1
Тел.: +38 (044) 498-23-65
nvu.kultura@gmail.com

Видавець

Національне газетно-журнальне видавництво

Видавнича рада

Сергій ВАСИЛЬЄВ, Олег ВЕРГЕЛІС, Яніна ГАВРИЛОВА, Леся ГАНЖА, Олесь ЖУРАВЧАК, Наталка ІВАНЧЕНКО, Наталія КОВАЛЬ, Андрій КУРКОВ, Наталія ЛИГАЧОВА, Лариса НІКІФОРЕНКО, Віктор ПАСАК, Роман РАТУШНИЙ, Віталій САТАРЕНКО, Анатолій СЕРИКОВ, Людмила ЧОВНЮК. Оновлення видавничої ради триває.

Генеральний директор

Роман РАТУШНИЙ

Адреса видавництва

03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1

Тел.: +38 (044) 498-23-65

Інтернет-портал

http://uaculture.com

Віддруковано в ТОВ «МЕГА-Поліграф»,

м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14

Тел.: (044) 581-68-15

e-mail: office@mega-poligraf.kiev.ua

Розповсюдження і реклама

Тел.: +38 (044) 498-23-64;

+38 (050) 310-56-63

Редакція не публікує колективні листи та звернення. Публікуючи проблемні матеріали, редакція, окрім спеціально обумовлених випадків, подає лише авторський погляд.

Передрук і відтворення текстових та ілюстративних матеріалів «Культури і життя» – тільки з письмового дозволу редакції.

© «Культура і життя», 2014

Дизайн та верстка
Сергій ЗАДВОРНИЙ

Передплатний індекс
60969

Ціна договірна

